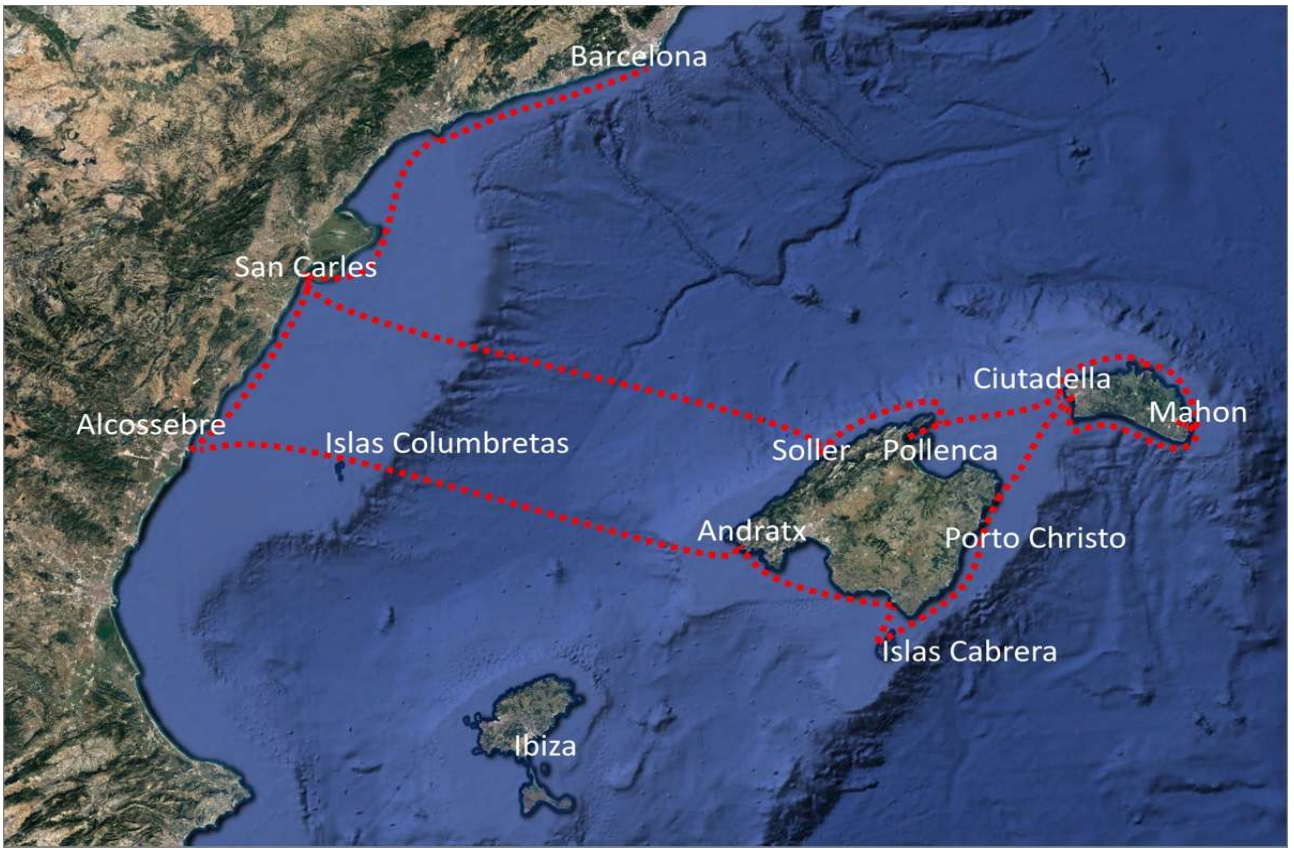

Rie's dagbog 2013

**Fra Barcelona til Mallorca og
Menorca og Sant Carles**

Rie's dagbog:

Barcelona

(oktober 2012 til april 2013)

Efter en længere vinterpause

Tirsdag den 13. marts 2013

I går fik vi sat sejl på. Ikke fordi vi har planer om at tage på havet foreløbig, men de fylder godt op i "gæsteværelset". Vejret var fint; sol og en let brise, så det var ideelt. Det gik uden problemer.... dvs. projektet var lige ved at blive aflyst. Stack packen skulle lige have et par sting med symaskinen. Der skete så det, der ofte sker, at nålen knækkede. Da jeg var ved at skifte den, begyndte symaskinen at køre af sig selv! Samtidig begyndte det at begynde at ryge fra fodpedalen! Det lugtede ret fælt. Vi tog selvfølgelig strømmen fra maskinen, og da det var holdt op med at ryge fra fodpedalen, skilte Sten den ad, rensede den og voila: symaskinen kørte igen. Stack packen blev repareret og projektet fortsatte.

Fødselsdag med den "nærmeste" familie

Det regner nu, som meteorologerne havde lovet, derfor var det at sejlene kom på i går. I dag er der så dømt kontorarbejde. Vi skal have kigget billeder igennem og opdateret hjemmesiden, og Sten er gået i gang med at raffinere vores oversigt over de spanske verber.

Vinteren her i Barcelona har været meget forskellig fra vinteren i Sevilla. Hvor Sejlklubben i Sevilla havde karakter af en Country Club, så er Port Olympic her i Barcelona en marina i et nybygget kvarter. Det tager en lille halv time at gå ind til Barcelonetaen, og det gør vi ofte. Der ligger en metrostation kun ti minutters gang her-

fra, og det er også bekvemt. Vi har ikke været flittige brugere af busserne, men der går et par linier forbi lige i nærheden, som vi må se at få afprøvet. Der ligger et indkøbscenter lige på den anden side af gaden med et fint supermarked og en lille café med hyggelige indehavere, gode sandwich og belgiske øl (indehaverne er belgiere). Inden for cykelafstand er der en Lidl, men vigtigst er det, at der i Barcelonetaen er et marked, hvor der ikke kommer så mange turister som på det store marked ved siden af Ramblaen. Det er ikke stort, men det er rigtig fint.

Selv om marinaen ligner en en parkeringsplads for plastikbåde, så er den mere end det. Selvfølgelig er der parkeret en masse både her, og en stor del af dem er til salg, flest motorbåde. Der er dog ret mange af bådene, hvor der bor nogle fast. Vores naboer for eksempel: Abraham og Veronica. De har to hunde, en tæve Olivia, der er en jagthund; hun tér sig som en russisk prinsesse og når det er koldt får hun Veronicas rulampels på. Det skete de kolde vintermorgener i december måned. Núus er en hanhund med meget pels, og han får skivest på, når det er koldt. Det er nemlig udendørshunde, der altid er på dæk, også når de er alene hjemme. De er utrolig velopdragne, og der er ingen tvivl om at Abraham og Veronica er glade for deres hunde. På broen bor også nogle svenskere, som har haft båden liggende her i nogle år og sejler ud herfra hvert forår. Vi har selvfølgelig fickat og byttet bøger.

Ermile Ljevidze spillede i en periode dejlig klassisk guitar på vores metrostation

Det holdt op med at regne ved seks-tiden, så vi tog os sammen og gik en tur. Da vi kom op til

vores lokale café syns; vi vejret stadig lignede brandy-vejr. Så vi hyggede os med en kaffe og en brandy.

Torsdag den 14. marts 2013

I dag skinner solen og temperaturen sniger sig hurtigt derop ad, dejligt. Jeg startede dagen med at skylle dæk. Jeg er bange for at det Sahara støv, der falder ned sammen med regnen, skal brænde sig fast som det gjorde i Rabat, for det var surt arbejde at få det af. Nu tror jeg ikke, det er varmt nok til at risikoen er særlig stor, men tilgængæld er der nok ikke meget voks tilbage. Det er lige vejr til at teste en papmodel af Rocna ankeret som Sten har lavet. Vi har længe snakket om at anmeldelserne af Rocna ankeret er så gode, at vi måske skulle skifte vores DELTA ud for så samtidig at få et lidt større anker. Vi har dog været lidt tilbageholdende, for vi har ikke kunne se, om der var plads til det i stævnen, bl.a kunne der være et problem med ankrets bøjle og vores bovspryd. Derfor printede Sten en 1:1 tegning ud i går, og den blev så klæbet op på pap og skal prøves i stævneslaget, inden vi træffer en endelig beslutning.

Det er helt utroligt at tænke tilbage på vores vinter indtil nu og alle de oplevelser vi har haft. Jeg vil i de kommende dage forsøge at flette nogen ord ind om dem, efterhånden som de dukker op:

Da vi kom her til Barcelona i efteråret, fik vi hurtig fat i Stens to halv-nevøer: Sebastian og Mathias. Begge har vi mødt de gange vi har været i Negochea i Argentina, og de har begge en stærk erindring om dengang Sten var julemand. Dengang havde de fuld forståelse for, at julemanden ikke snakkede spansk, men det synes det var sært, at han gik med sandaler. De arbejder nu begge i Barcelona. Vores veninde Carme, der var gift med Stens kollega Chris, flyttede tilbage til Barcelona, da Chris døde for nogle år siden. Hende fik vi også fat i. Hun havde desværre meget at se til, for hendes søster Pepa var lige blevet diagnosticeret med brystkræft, da vi kom hertil i efteråret. Siden er hun blevet opereret og prognoserne er meget opmuntrende, men Carme holder øje med hende.

Midt i november havde jeg fødselsdag, og den kunne jeg så fejre med den "nærmeste" familie: Mathias, Sandra, Sebastian, Veronica og Veronicas søn på to år. Vi spiste på en af restauran-

terne her på havnen og drak kaffen her på båden, og jeg blev virkelig "begavet". Det var en virkelig en dejlig dag.

Dejligt at se Carme igen

Fredag den 15. marts 2013

Så blev beslutningen taget og Sten bestilte et 20 kg. Rocna anker. Alle tests med papmodel og målebånd var gennemført meget tilfredsstillende, så nu bliver det spændende, når det kommer.

Vi har så et 16 kg. DELTA anker til salg, men inden vi får det afhændet, skal det jo opbevares om bord. Så nu går den vilde jagt efter et opbevaringssted for et DELTA-anker. Håber vi får det solgt inden vi får brug for en opbevaringsplads.

Foråret i øvrigt er gået med at udforske Barcelona. Nu hvor vi er i en kulturby, så undersøgte vi også mulighederne for at komme i Operaen: Liceo. Da vi stod derinde og undersøgte mulighederne, så vi at der var mulighed for at se Kærlighedseliksiren af Donazetti. Vi ringede på stedet til Carme og spurgte hvilken af dagene, der passede hende bedst, inden vi købte billetter til os alle tre. Billetterne var ikke de bedste, men det ordnede sig ved pausen; for med den sædvanlige spanske anarkistiske indstilling, flyttede folk rundt i pausen, så de tomme pladser blev udnyttet, og vi fik mulighed for at rykke lidt frem. Akustikken i Liceo er simpelthen fantastisk, så selv om vi måske ikke så så godt, så hørte vi godt, alle instrumenterne og stemmerne stod knivskarpt, fantastisk.

Et andet fantastisk musikhus som vi har fået lejlighed til at besøge er Palau de Musica. Bare det at gå derind og få et glas rødvin og tapas i forhallen er en fin oplevelse. Vi gik imidlertid et

skridt videre og fik billetter til at høre Mozarts Requiem, dejligt og også nyde koncertrummet.

Sardana på pladsen foran Kathedralen

Jo, det blev til en masse musik i foråret. Hver søndag lidt før frokost dances der Sardana på pladsen foran Katedralen. Sardana er en cirkeldans, typisk for Catalonien. Sardana blev populært i det 20. årh. Det blev forbudt at danse den under Franco og nu betragtes det, at danse Sardana som et udtryk for Catalansk selvbevidsthed. Vi var lidt uheldige i efteråret og var der først en søndag, hvor der ikke blev danset; vejret var simpelthen for dårligt. Følgende søndag var vi mere heldige. De dansende akkompagneres af et fløjteorkester, der spiller til den meget adstadige og rolige dans. Det ser let ud, for der sættes ikke en fod forkert, men det er på grund af lang træning. Det er bestemt ikke god tone at blande sig i ringen, hvis man ikke kan.

Vinterens besøg i Danmark begyndte den 18. december. Allerede inden vi tog hjem, havde vi aftalt med Stens bror Jakob i Södertälje, at han og hans kone Neris skulle komme til Danmark og holde jul hos os. Planen var at de skulle bo hos Stens mor, og så komme ind til os juleaften. Vi havde en hyggelig jul kun os fem: Stens mor, Jakob, Neris og os. Nytårsaften var vi sammen med Bent og Karin, som er ved at udvide flåden (der i mange år har bestået af Røde Orm) til også at omfatte Firkløver der lige pt. ligger i Tyrkiet. I skrivende stund er de ved at pakke for at tage til Marmeris for at overtage båden. Da vi var hjemme denne gang gik det op for mig, at det ikke er kulden der er det største problem ved vinteren i Danmark; hvor er der mørkt! Det bliver aldrig rigtig lyst, og når det er

blevet så lyst som det bliver, så er det mørkt to timer senere. Men det var alligevel dejligt at være hjemme og se alle vennerne igen og blive opdateret på alle historier mm. Vi var i sejlklubben for at vise vores billeder fra sæsones sejlads, og der var over 80 tilstede. Ret imponerende, at de for tredje gang gider høre om vores oplevelser. Vi havde dog selv benyttet lejligheden til at invitere en del af ikke-sejler vennerne og bidrog derfor nok med en 16-20 af deltagerne. Det er som sædvanligt dejligt at være så mange sammen, når man kender dem alle sammen.

Inden vi tog hjem til Danmark bestilte vi billetter til en tre ugers tur til Cuba; og vi i nåede lige at være i Barcelona i fire dage, inden vi tog til af sted. Det var lidt praktisk, at vi havde besluttet os til at tage herfra, for alt det tøj vi skulle bruge ligger jo her på båden. Vi havde besluttet os til kun at rejse med håndbagage dvs. med vores mellemstore (40l) rygsække. Med lidt planlægning fik vi pakket sammen. Planen var, at vi på Cuba skulle rejse med busser fra sted til sted og bo på Casa Particulares (den Cubanske udgave af Bed & Breakfast), derfor var det rart ikke at slæbe på for meget.

Cuba var en meget stor oplevelse: dejligt vejr, dejlige mennesker, flot natur gode overnatningsmuligheder. Det er godt nok snart mange år siden at vi var i Honduras, men der er en verden til forskel mellem de to lande, selv om deres naturlige forudsætninger ligner hinanden meget. Der er stor forskel på levevilkårene i landene, der er domineret af hhv. United Fruit Company og Bdr. Castro. Vi startede med et par dage i Havanna for lige at komme over det værste jet lag, og rejste så rundt med busser og boede på Casa Particulares. Det var nemt, for vi havde en kontaktperson: Leo som havde kontakter til en masse Casas, og når vi ville flytte, så sms'ede vi til ham, og han arrangerede et Casa til os, og vi blev mødt ved bussen af værten der stod med et skilt med vores navne på. Enkelte gange flyttede vi os med taxa for at gøre rejsen lidt hurtigere, og fordi det ikke altid var til at vide om der var plads på bussen, hvis man ikke stod på på endestationen.

Vores rejserute var: Havanna, Viñales (tobak), Trinidad (gammel by med dejlig musiktradition), Santa Clara (familiebesøg, ja

Mañuela, en af Stens 'niecer' og lægestuderende ved ELAM i Santa Clara, Cuba

Sten har såmænd også familie på Cuba om end kun midlertidigt), Playa Larga (Svinebugten strand og snorkling) og tilbage til Havanna igen. Som sædvanlig var familiebesøget en dejlig oplevelse. Mañula er vokset op i Andesbjergene i Argentina. Hendes mor er en af Stens halvkusiner som sammen med Mañuelas far havde afgivet fattighedsløfte til kirken og levede blandt Machepuche indianerne. Cuba uddeler flere tusinde legater til lægeuddannelsen; et sådan havde Mañuela søgt og fået. Hun læser nu på 6. år og er færdig om et år. Hun og hendes kæreste Herber, boede i en lille-bitte lejlighed i Santa Clara, og der overnattede i to nætter. De tog med os ud og besøgte monumentet over Che Guevara, og vi havde nogle dejlige dage sammen med dem. Der var vi ude at køre i scooter-taxi, spændende og rystende i ordets oprindelige betydning.

Søndag den 17. marts 2013

Hans, Birgitte (Stens tidligere kollega og hans kone), Axel og Brynja (vores gudsøns forældre) er alle i Barcelona. De to par har et nogle gange rejst på storby weekend sammen, og da vi alle var sammen til Brynjas fødselsdag i januar, aftalte de at årets storby weekend skulle gå til Barcelona.

De kom i fredags og vi spiste middag sammen med dem i Barcelonetaen på Salamanca. Der får man velforberedt, spansk mad, det var sjovt at være sammen med dem igen. Brynja havde købt billetter til os til Sagrada Familia. Hun havde købt dem på nettet, så vi slap for at stå i den kilometer lange kø, der altid udenfor katedralen.

Det er en flot kirke, den er meget anderledes, og det er svært at finde ud af om det er OK at tolke Gaudis tanker og planer i år 2013. Men en oplevelse er det.

Da vi gik derop i går så vi på en plakat, at der den 24. marts er koncert i Palau de Musica, hvor de opfører Carmina Burana. Det bestilte vi billetter til i morges. Det er på det tidspunkt hvor Kirsten og Birthe er hernede, så de skal til koncert (de ved det ikke endnu). De kommer midt i næste uge, det bliver hyggeligt.

"Det frivillige arbejde er skolen hvor bevidstheden bliver udviklet" (Ernesto Che Guevara)

Mandag den 18. marts 2013

Solen skinner! Jeg fik løbet en tur, afleveret vasketøj og vasket det der skulle vaskes i hånden. Mandag er ved at udvikle sig til vaske-dag, hvis ellers vejret er til det. Rocna ankeret var kommet og blev monteret inden dagen rigtig var kommet i gang. Et DELTA-anker med stævnstige er nu til salg for 1500 kr. ex. transport.

Onsdag den 20. marts 2013

I formiddags flyttede vi kajakker, sejl, o.m.a fra forrummet til vore kahyt, så der bliver plads til Kristen og Birthe, der kommer i morgen. I eftermiddags begyndte vi så en ny fase i vores spansk indlæring. Vi mødtes med en lærer på en café for at finde ud af, om vi kunne få noget ud af nogle timer. Victoria hedder hun, og vi har foreløbig aftalt halvanden time to gange om ugen. Vi vil meget gerne have fat i datid og fremtid, og med fire forskellige datidsformer er der noget at se til.

Sagrada Familia er en stor oplevelse

Fredag den 29. marts 2013

Vi er ved at få lunere vejr, og de sidste par dage er der begyndt at dufte af forår her på havnen: Maling, styren og andre organiske opløsningsmidler.

Som foråret kommer er vi også blevet konfronteret med, hvad vi egentlig vil i sæsonen. Ind til videre ser planerne sådan her ud: Afgang Barcelona omkring 1. maj. Relativt hurtigt sydpå og forhåbentlig til Formentera og Ibiza i løbet af en god uges tid. Her en uge eller to og så videre til Mallorca. Mallorca fra slut maj og det meste af juni og herfra til Menorca i en uges tid eller to. Herefter står mulighederne stadig åbne bl.a. fordi vi har en rejse til østen i støbeskeen. Dels et besøg på Stens brors skole i Cambodia (med indlagt pligtarbejde), dels et besøg hos fætter i Indonesien. Under alle omstændigheder skal vi finde et sted, hvor Troldand kan efterlades (og hvis vi skal til østen og derefter fejre jul i Danmark skal det helst være på land). Det kunne dels være tilbage på den spanske side eller måske i Italien. Både Cagliari på Sardinien og Palermo på Sicilien er under overvejelse. Vi er også ved at gå i klargørings-mode: Det første projekt var at få flyttet en lynlås på sprayhooden. Så kunne vi jo vaske skibet, mens den ikke var på. Men så blev der lidt panik her om bord: Symaskinen begyndte at sy af sig selv igen!! Og også denne gang lugtede det mærkeligt fra fodpedalen. Men denne gang nyttede det ikke bare at rense og ellers tage sig kærligt af maskinen. Det skete selvfølgelig, mens sprayhood'en var splittet til atomer, fordi der skulle flyttes en lynlås. Nu prøver vi på at finde ud af om der et eller andet sted er nogen, der har en Reeds symaskine til salg? Vi ved godt at de ikke

er billige, og den behøver ikke at være elektrisk. Men vi vil selvfølgelig også se om vi kan finde en symaskine-mekaniker, der kan redde en Singer fra 1974.

Kirsten og Birthe ankom helt efter planen sent torsdag den 21. marts. Vi tog imod dem med tapas og cava og rødvin, så de fik en fornemmelse af at være i Spanien. Vi så ikke meget til dem, for de var meget flittige turister. De var heldigvis tilbage om aftenen, så vi kunne få talt lidt sammen, og de kunne få hvilet deres fødder. Fredag inviterede Kirsten i byen og vi fik en fin Paella på en af vores havnerestauranter. Søndag aften havde vi købt billetter til Palau de Musica for os alle fire. Der spillede de Beethoven's niende symfoni og Carmina Burana. Begge musikstykker ledsages af kor, og der var virkelig tryk på. Bagefter inviterede Birthe på middag, som vi indtog på en baskisk restaurant bag Santa Maria del Mar, super lækkert. Jomfruerne rejste hjem mandag midt på dagen, så vi havde god tid til at komme op og vinke farvel. Vi har fulgt op på vores spanskundervisning med Victoria. Allerede anden gang vi skulle mødes, viste det sig lidt svært at finde en café, hvor der både var plads og stille nok. Vi gik så ned på Troldand (Victoria var i begyndelsen noget bekymret for det forslag), men her har vi så haft timer siden. Det ser ud til at virke: vi er langsomt ved at få fat på datiderne. Victoria er meget professionel, og lader sig ikke så let køre ud af tangenten. Hun holder os fast på grammatikken, men på en sådan måde at vi får trænet konversationsevnen. Det er fint, det var lige, hvad vi trængte til efter en meget lang ferie fra spanskundervisningen. Stens fødselsdag i onsdags, fejrede vi med en flaske champagne og en gang sushi. Nu har vi prøvet sushi to gange her i Spanien og det har ikke været en ubetinget succes. Lidt ærgeligt... det ser vi på det med stor alvor.

Søndag den 31. marts 2013

Dejligt vejr! Sol og vind. Vi har benyttet det fine vejr til at få vasket og poleret overbygningen (på Troldand). Godt nok blæste det meget i går, men det betød til gengæld, at dækket tørrede

Byhus Barcelona

hurtigt efter det var blevet vasket. Teaken fik også en ordentlig omgang. Det blev bare så flot. I dag fik vi så poleret skvætlisten og cockpittet. Michael og Marie fra Helsingborg, som vi mødte i efteråret i Tarragona er begyndt på sejsæsonen. Jeg så på Facebook, at Marie var ved at gøre sig klar, og fik kontakt til hende. Det viste sig så at Michael hans datter allerede var startet fra Tarragona og nu lå her i Porto Olimpic! Vi fandt Michael og inviterede ham på middag (datteren var taget tilbage til Sverige samme eftermiddag). Det var meget hyggeligt, og vi fandt ud af at Marie kommer på tirsdag. Jeg tror Michael har ret travlt; der er meget der skal ordnes inden hun kommer. Stens mor har fået det lidt bedre siden hun faldt og var på hospitalet. Hun bøjede godt nok nogle ribben, og det gør jo noget så ondt. Hun er stadig på morfin, men ikke så meget som tidligere og hun ved godt at hun ikke skal tage morfin når hun skal ud og køre bil..... hun fylder 92 om en måned. Vi regner stadig med at hun kommer om to uger så i morgen tager vi ind og ser på hoteller, i den gamle bydel.

Mandag den 1. april 2013

Vejrudsigten, var ikke til at vokse dæk, så planen var at cykle ind til byen for at se på hoteller til Stens mor. Den oprindelige plan med at hun skulle bo på det nærmeste, gik i vasken, for de priser vi havde i foråret, holdt ikke i sæsonen. Mens vi sad og spiste morgenmad ringe hun og sagde, at hun ikke regnede med, at hun kom af sted, for hun var ikke så frisk som hun havde håbet. Så øv, men byferie er nok ikke det rigtige hvis men har s... ondt. Omvendt er vi lidt imponerede over hendes realistiske og vel-

overvejede beslutning. Og som hun siger: jeg har jo ikke sagt noget til forsikringsselskabet (afbestilling af flybilletter) endnu, så måske alligevel.

Vores bil om morgenen i Jaca

Onsdag den 10. april 2013

Vi har længe haft en plan om igen at besøge Stens fætter i Eibar i Baskerlandet. Vi så sidst ham og hans familie, det første år vi sejlede (da vi lå i Hondarribia). Det skulle så være nu. Vi tog af sted i torsdags, i en bil vi havde lejet i det lokale indkøbscenter. Via kørte via Lleida og til Barbastro, hvor der ligger der en bodega vi ville besøge: Enate. Vi fandt den og fik en rundvisning, vinsmagning og fik købt det aller mest nødvendige.

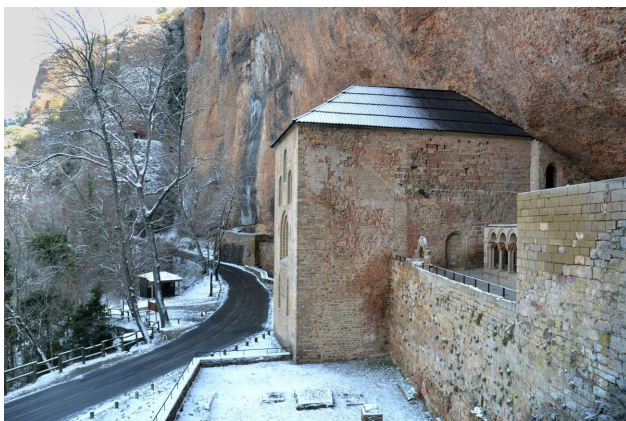

Det imponerende fort i Aragoniens gamle kongeby: Jaca (og sne)

Derfra kørte videre nordpå til Jaca (den gamle Aragonske kongeby), hvor vi fandt et hotel i gangafstand fra centrum. Vi havde ikke det bedste vejr, det var faktisk rigtig koldt, da vi gik rundt i byen om aften. Heldigvis var der dejlig

varmt på vores værelse. Da vi kom ned til vores bil fredag morgen, var der sne på den! Nå, vi er jo i bjergene. På vej fra Jaca besøgte vi et kloster, der er bygget ind under en klippe, Monasterio de San Juan de la Peña, det er ret imponerende. Klippen er loftet i kirken. Vi fik en fornemmelse af levevilkårene i et kloster om vinteren. Der var bare SÅ koldt.

Fra Monasterio de San Juan de la Peña satte vi kursen direkte mod Eibar. Den ledte os langs kysten og vi nød turen, som vi havde kørt flere gange det efterår vi tilbragte i Baskerlandet. Vi var fremme sidst på fredagen. Det var dejligt at være sammen med Esteban og Arantza igen. Sten afleverede et eksemplar af sin bog, selv om de jo ikke kan læse den. Men de diskussioner, vi havde haft med dem sidst vi var sammen, havde været til stor inspiration, og Aranza havde jo henledt Stens opmærksomhed på en baskisk forfatter, som er citeret i bogen. Aranza er selvfølgelig nævnt i forordet. Vi tilbragte meget af tiden indendørs, da det silede ned, når det ikke

Klippen danner taget i Monasterio de San Juan de la Peña (det har været koldt at være munk her)

ligefrem sneede eller 'regnede i stænger'. Fredag aften vovede vi os ud for at få et glas rødvin, og det var godt vi havde paraplyer med. Lørdag fandt vi et indendørsprojekt: Vi tog til Bilbao for at se en særudstilling på Guggenheim museet. Det var en fransk udstilling om kunst under 2. verdenskrig. Det var en spændende vinkel at se billederne i, og bygningen er jo en oplevelse i sig selv. Søndag var vejret ikke meget bedre, det øsede stadigvæk ned. Vi slappede af om formiddagen. Martin og Thomas var kommet tilbage fra en sportslejr i Castellon og Thomas skulle til

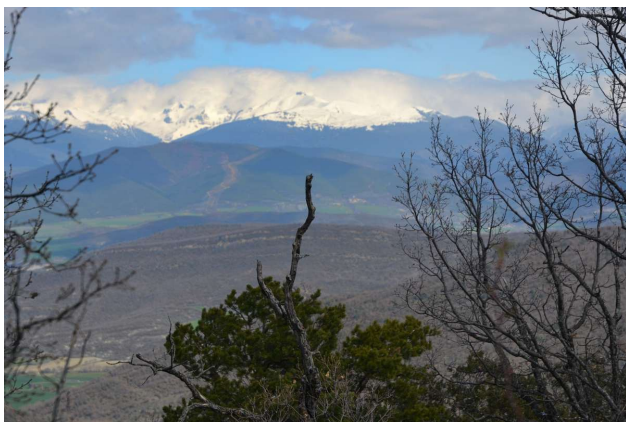
Stuttgart om mandagen. Vi kørte til Eigobar, hvor der ligger et baskisk spisested. Vi spiste rigtig godt, og besøget der, understregede, at man skal til Nordspanien for at få den rigtige gode specielle mad.

Da vi skal hjem til jul, inviterede vi den lille familie til at holde jul sammen med os. Det er desværre ikke muligt, da de seks fridage omkring jul, som Esteban har optjent i løbet af de 13 år han har arbejdet i sportscenteret er blevet inddraget, samtidig med at han skulle acceptere en lønnedgang. Tilsammen har han og Aranza haft en indtægtsnedgang på 30 procent i de forløbne tre år. Aranza underviser i hvad der svarer til gymnasiet. Hun har 18 konfrontationstimer. Hertil to timer, hvor hun skal yde lektiehjælp. Desuden står hun, sammen med nogle andre for intern og ekstern kommunikation. Hun har også skulle acceptere endnu et undervisningsfag, således at hun nu underviser i fem fag. Det nye fag er international litteratur oven i spansk, baskisk, latin og græsk.

Mandag morgen satte vi bilen direkte på kurs til Barcelona. Tirsdag aften kommer Solveig og Jan (Axel og Brynjas datter med kæreste), så der var ingen grund til at 'botanisere' i Nordspanien i dette møgvejr. Vejret blev dog bedre, da vi kom sydpå.

På 'Gran Via' inde i Barcelona var der to fyre på scooter, der ved fagter antydede, at vi havde et problem bag i bilen. Vi havde nok at se til med at navigere, så vi tillagde det ikke den store betydning. Senere var de der igen, og vi holdt ind til siden; da vi kom ud af bilen var bagdækket fladt! De sagde, at vi ikke kunne holde der, så vi kørte lidt frem og rundt om et hjørne. Vi tømte bagagerummet, satte bagagen ind på bagsædet, fandt reservedækket frem og begyndte at skifte hjulet. En af scooterkørerne kom og ville hjælpe os med at finde en mekaniker, som kunne hjælpe os. Lidt irriterede fortalte vi ham, at det klarede vi selv og han forsvandt. Vi fortsatte ufortrødent med at skifte dækket. Så standse en bil med to unge mennesker, som identificerede sig som politi i civil. De spurgte hvad der var sket. Vi sagde at vi var såmænd bare punkteret, og skulle lige skifte dækket før vi afleverede udlejningsbilen. De spurgte om vi manglede noget. Næh, vi havde lagt al bagagen fra bagerummet (donkraft og reservedækket skulle jo ud) ind på bagsædet, så nej. Så pegede

en af politifolkene på vinduet i min side af bilen der stod åbent, fordi jeg jo skulle snakke med de 'venlige' mennesker, der gjorde os opmærksomme på det flade dæk og pludselig så jeg at min dametaske, der havde stået ved forsædet var væk! Mens vi havde forklaret, at vi ikke havde brug for mekaniker, og at dette klarede vi selv, havde hans makker været der, stukket armen ind gennem vinduet og snuppet min taske. Plastikkort, telefon, tablet, sort bog mm. ØV. Da vi kom tilbage til båden snakkede vi med vores nabo, der er politimand Abraham. Det viser sig, at dette trick er velkendt: Man kontakter folk på åben gade (punkterer deres dæk), og 'hjælper' dem derefter. Abraham tilbød os at tage med på politistationen og anmelde det. Jeg sagde, at lige nu skulle jeg have en spansk konjak. Det forstod han og Veronica godt, og hun tilføjede: Og noget at spise. Vi måtte erkende at skibet var tomt. Så gik der et nanosekund, så stod Abraham der, med en varm, hjemmelavet tortilla española. Det er da service fra det offentlige. Da vi havde pakket ud og var faldet lidt ned på jorden åbnede vi en flaske rødvin... den smagte af prop! Jo det var en heldig dag.

Pyrenærene er smukke

Fredag den 12. april 2013

Solveig og Jan ankom planmæssigt i tirsdags. Vi var godt nok lidt plaget af oplevelsen med scooteren. Det var dog lykkedes os, at gennemføre en spansktime om formiddagen, men Victoria, var lidt utilfreds med vores koncentrationsevne. Vi hyggede os med Solveig og Jan om aftenen over en gang tapas.

Nu gjaldt det så om at få ordnet det der skal ordnes i forbindelse med tyveriet. Allerede mandag aften havde vi spærret SIM-, Master-,

og VisaDAN-kort. Det viste sig at Masterkortet allerede var blevet spærret, fordi der var blevet søgt hævet på med forkerte pinkoder. Torsdag tog Abraham os så med på politistationen (som han sagde: så behøvede vi ikke sidde i kø i flere timer), hvor han selv skrev rapporten, service! På turen frem og tilbage fik vi også mulighed for at snakke lidt om arbejdsforhold. En af grundene til, at der er så lang ventetid på politistationen er, at tolkene ved skrankerne er blevet sparet bort her pr. første april. Det er nu kun politiet selv der står i skranken. De er ikke alle lige skrappe til andre europæiske sprog. Det giver dem ikke nogle fordele at lære fremmedsprog. Det giver derimod points, som hjælper i avancementsystemet, hvis man taler katalansk og aragonesel!? Ikke ligefrem verdenssprog (men vigtige for nationalisternes mobilisering af befolkningen). Abraham fortalte også, at han i løbet af de sidste tre år har oplevet en lønnedgang på ti procent. Ikke ligefrem forhold der fremmer arbejdsglæden. Men når det er sagt, så virkede det som han og hans kolleger havde det godt sammen og respekterede hinanden. Da jeg nævnte det for en af dem, sagde hun, at det var nødvendigt for at overleve en meget stresset hverdag. Konklusion: Det kan godt være vi synes det er slemt hjemme i Danmark... men det kan blive meget værre.

Lørdag 13. april

Så er vi ved at få opdateret kontorarbejdet efter sammenstødet med scooterførerne, og vejret er ved at blive dejligt. Kun sol i vejrudsigterne den kommende uge. Stens mor har desværre endelig opgivet turen hened og vi får således en uge alene inden vi skal på land. Sejl sæsonen er ved at nærme sig, vennerne anmelder deres ankomst og vi har nu en meget bedre ide om, hvordan den kommende sæson vil forme sig. På land sidste uge af april, herfra 1. maj. Ibiza og Formentera fra sidst i maj til først i juni, Mallorca i juni og juli (med besøg af Niels og Tina). Hjemme i august og Menorca i september. Sten har netop fået lavet en attraktiv aftale med den indre (landfaste) marina i Mahon (hovedstaden på Menorca), hvor vi nu har 'fast plads' fra 1. august til 1. maj 2014. Pris i alt (incl el, vand og WiFi) €3360. Det svarer til en gennemsnitspris på €16 (ca. 120 Dkr) i døgnet. Det må siges at være billigt i et smørhul, der

ellers er berygtet for sine priser. Hertil kommer et besøg fra Leila, der endnu ikke er fastlagt. Hjem til Danmark igen først i oktober.

Fredag 19. april 2013

Livet går sin stille gang. Vi er stille og roligt ved at gøre os klar til at komme på land den 26. april. Delta-ankeret, som har ligget på broen med et 'til salg'-skilt på, måtte vi se i øjnene, at vi skulle have stuvet af vejen. Den plads vi havde udset os, helt agter i skibet, for fodenden af vores seng, viste sig at være fin. Der var plads, og det kunne tøjres, så det ikke kurede rundt. To dage efter at det var kommet på plads, kom Roy, en svensker med en båd der ligger på nabobroen, sammen med sin nabo Francisco, som gerne ville købe ankeret! Sten fik det ud igen og, så var det solgt. Nu har vores reserve anker Fortress'en så fået pladsen i hækken (sammen med stormfokken og de 4 sammenfoldelige vanddunke).

I tirsdags var vi ude og spise med Carme. Hun havde forslået et sted på Plaza Real: Quinze Nits. Det var rigtig god mad for rimelige penge. Man skulle godt nok vente lidt i kø, men det var det hele værd. Det var som sædvanligt dejligt, at være sammen med Carme. Hun rejser til England med en veninde i næste uge, så det var desværre sidste gang, vi var sammen med hende i denne omgang. Vi inviterede hende til Menorca til næste forår. Det ville være dejligt, hvis hun kommer derover og vi kunne gå nogle ture sammen.

Symaskinen er kommet hjem! Vi hentede den i tirsdags og fik med det samme testet den. Poserne til de sammenklappelige vanddunke blev syet, og symaskinen syr som en drøm. Dejligt at vi fik den repareret. Det fortjente den. Nu overvejer vi at sy et kæmpe solsejl, altså stort det kan blive med de sejlrester vi har om bord.

Vi fortsætter ufortrødent vores spanskundervisning, selv om vi er løbet ind i seriøse problemer: præpositionerne ('som', 'der', 'for', 'til' osv.). Dem slås vi virkelig med, jeg tror det er

godt, at vi ikke skulle lære dem på dansk, men at de kom af sig selv. Nu står weekenden foran os og vi har lovet os selv at lave lektier; vi skal have næste time på tirsdag.

Onsdag den 24. april 2013

Vi overlevede spansktime i går, selv om vi ikke har helt tjek på 'por' ift. 'para', men vi arbejder på det. Men også de (mindst?) fire forskellige datider at driller os. I morgen er det sidste time, og vi har inviteret Victoria til middag bagefter. Vi skal have en sildemad (nogle svenskere efterlod os et glas da de tog af sted), fiskefrikadeller med remulade og rødgrød. Så dansk vi kan gøre det under de givne forhold.

I mandags tog vi metro og tog op til Saria som er en gammel landsby, der er blevet 'inddraget' i Barcelona i tidens løb. Et hyggeligt stad langt væk fra turisternes veje. Der ligger et meget smukt kloster deroppe fuldstændig indesluttet i den gamle by: Monastir de Pedralbes. Det er i dag et museum, der giver et ganske godt indblik i nonnernes liv og hverdag. Det er fra begyndelsen af 1300 tallet stort, i tre etager og er bygget i Catalansk-Gotisk stil.

Da vi forleden dag skulle i Fnac for at finde et hylster til min 'ny' tablet, tog vi ud i en, der ligger ude ved Port Forum. På vejen hjem opdagede vi Poble Nou, en af de gamle bydele omkring de centrale bydele (en slags brokvarter), der er også blevet inddraget i den sammenvoksede by med årene. Det var et meget dejligt sted og vi tog tilbage i går den 23. april som er St. Jordi's dag (Sankt Jørgen, Saint George). Den dag skal mændene have en bog og kvinderne en rose. Det er Barcelonas festdag for St. Jordi er Barcelonas skytshelgen, så der var flag med Cataloniens gule og røde striber og også St. jordi's hvide flag med rødt kors. Hele Rambla de Poble Nou var tæt besat med boder, der solgte roser og bøger, og det var dejligt vejr. Vi er ved at få lidt nerver på, for vi skal på land på torsdag og vejrudsigten er ikke den bedste; men vi ser på det med stor alvor, og heldigvis har vi ikke nogen tidsgrænse.

Fredag den 26. april 2013

Vi skulle på land. Vejrudsigten ikke for optimistisk, men det var vi, for det var tørt. Da vi

havde spist morgenmad, stod Jean og Lis på kajen! Da vi sagde, at vi skulle på land i dag, understregede de, at de var på ferie, og havde store sightseeingplaner. Det var hyggeligt at se dem og høre nyt hjemmefra. Da de forlod os for at fortsætte med at være turister, sejlede vi over til kranen og blev taget på land. Mens marine-roen trykspulede båden spiste vi frokost. Det har stadig tørt, så vi kastede os over arbejdet. Sten gik i gang med at reparere en revne i skvættelisten, rense propellen, tage skruen på bovpropellen ud og rense den. Jeg startede med at vandslibe bunden og fortsatte med at vaske fribordet. Så var jeg også færdig... helt færdig. Klokkeren var blevet halv otte og jeg gik i brusebad. Det tog lidt tid at vaske den blå bundfarve af. Jeg var blå overalt. Det lykkedes næsten. Da jeg kom ud fra bruseren, var det begyndt at regne. Vi faldt om-kring-kul ved halv ti-tiden og håbede på, at regnen ville holde sig væk i morgen. Det gjorde den ikke. Det fortsatte og der er ikke noget i vejrudsigterne, der tyder på det holdt op foreløbig. Vi skrev og læste og gjorde os klar til at give den en skalle, hvis der kom et hul i bygerne. Det gjorde der. Klokkeren fem, tørrede vi fribordet af, og gik i gang med at polere. Vi arbejdede hurtigt og effektivt. Ved halv ottetiden, var der dråber i luften og vi var færdige med de to sider. Vi var ret tilfredse med os selv. Nu mangler vi bare hækken og bunden; vi venter bare på nogle flere huller i bygerne, så vi kan blive færdige og komme i gang med sæsonen. Det bliver godt at komme på havet igen.

På land i regnvejr betyder, at der ikke bliver lavet ret meget mad ombord. Heldigvis er vi ikke blevet trætte af de burgere, de laver oppe på den lille café i centeret. Vi er efterhånden blevet en del af inventaret og de to belgiere og personalet er meget søde. Nogen gange ”holdervi også kontor” der, for de har en fin internet forbindelse.

På Café, Mar y Costa

Ries dagbog

Fra Barcelona til Sant Carles via Balearene
(maj til august 2013)

Lørdag den 4. maj 2013

Det har sådan set været et fint forår i Barcelona, bortset lige fra de dage hvor vi stod på land. Der stod regnen ned i stænger. Når der var ophold i vejret, gik vi ud og sleb og maledede. Vi maledede bunden en aften mellem klokken 21 og klokken 24, så vi blev færdige dagen inden vi skulle i vandet, Jo, det var lidt hektisk. Det var dagen inden 1. maj der jo er fridag, så vi skulle i vandet inden da. Det kom vi så også, vi fik diesel på vej tilbage på pladsen og besluttede os til at tage den med ro, og holde 1. maj i Barcelona. Landstrømmens HiFi rælæ klikkede, da vi satte ledningen i land da vi kom tilbage på pladsen. Laderen synes lidt sur, og vi gik i tænkeboks efter at have prøvet en anden gruppe med samme resultat.

Endelig kom vi så af sted fra Barcelona den 2. maj i strålende sol, men ingen vind. Vi tog til Sitges, blev der kun en nat (€ 47/nat!) og er nu i Cambrils. Da vi i går skulle op og betale havnepenge kunne vi ikke finde Stens tegnebog. Vi ledte overalt! Vi var selv inde i skabet under førersædet, hvor laderen, dæksler til instrumenterne og stik til ledningen ligger. Væk var den. Humøret var ikke særlig højt for så havde vi nul-zero credit-cards, panikken var til at føle på; mine nye kort har jeg jo ikke fået herved endnu. Vi fik lukket kortene, lagt en plan for at overføre penge osv. osv. Vi fandt kontanterne frem og gik op og betalte havnepengene. Da vi kom tilbage bad Sten om at få dækslerne til instrumenterne i cockpittet .. og vupti: dér, nede i det store dæksel, sammen med et af de små instrumentdæksler lå mandens tegnebog (der har samme grå farve som dækslerne). Puuuuhaaa! Panikken panikken blev omgående afblæst, banken kontaktet og kortene åbnet igen.

Vores lader er som sagt begyndt at opføre sig mærkeligt, den underlige opførsel blev gentaget både i Sitges og her i Cambrils. Sten er ved at undersøge om det er laderen (der har sin egen gruppe) eller noget ved gruppen det er galt med. Ikke noget der standser os, da det er muligt at finde en løsning der ”går uden om ” problemet.

Dagen i dag er blevet brugt til at splitte laderen og dens tilslutninger ad. Lige nu hælder Sten mest til den opfattelse, at det er en sur kombination af laderens og bådens elektronik. Derhjemme har vi en sprit ny lader stående. Den vi vandt ved Southerly stævnet for tre år siden. Den får vi Niels vil tage med herved, når han kommer i juni måned. Den bliver nok ikke installeret i denne sæson, men vi klarer os endda, som Sten siger med et anstrengt smil. Han har det SÅ dårligt, når der er noget der fungerer. Han har det så dårligt, at han plejer at selv ville styre hvad der ikke fungerer; for eksempel var det på Tusindfryd kompaslyset, det betød jo ikke noget. Vi har dog også haft til til at se lidt nærmere på Cambrils. Dejligt lille sted hvor turistsæsonen ikke er startet endnu.

Fiskerihavnen i Sant Carles, havnen er Cataloniens næststørste fiskerihavn

Torsdag den 9. maj 2013

Vi ændrede planer: I stedet for at sejle til Vinaros bestemte vi os til at sejle til Sant Carles de la Ràpita. Der ligger i en kæmpe bugt syd for Ebrodeltaet. Det har vi ikke fortrudt. Det ligger op til et naturbeskyttelsesområde.

I tirsdags cyklede vi rundt i området, hvor der dyrkes ris og er et rigt fugleliv. Det blev til en tur på 35 km, og vi har meget lyst til at komme tilbage. Vi flyttede fra Club Nautico til den nye marina, da priserne er billigere her. Marinaen er delvis finansieret af et engelsk firma, så her er mange englændere. Så vores sociale gen bliver passet og plejet. Det er et af den slags marinaer, jeg ikke troede jeg kunne holde ud, men lige nu passer det mig fint.

Løgsælgere i Ebrodeltaet

Her er alt! selv quiz-nights. Så får jeg også prøvet det. Byen er meget hyggelig og ligger lige for foden af Sierra de Montasià, hvor det siges at der er gode vandreture.

Så vi har lige sat tempoet lidt ned. Det er gået op for os, at vi faktisk først har en aftale den 10. juni, så der er ingen grund til at haste af sted. Vi hænger selvfølgelig ud med nogle englændere, Roger og Lizzie, som har haft deres båd liggende her et halvt års tid, så vi er ved at lære nogle fiduser. Vejret er lunt, vi sov med luger og køjer åbne og det er lidt overskyet, så vi bliver ikke solskoldede.

Opdagelsen af denne marina har også sat gang i tænkningen. Det var nemlig gået op for os at vores planer for den kommende sæson måske var lige stramme nok, og overhovedet ikke ville give os tid til at pleje de sociale netværk derhjemme i Danmark. Alternativer ville i så fald være at vende tilbage til Danmark allerede i sensommeren inden vi så skal 2 måneder til fjernøsten fra midt i oktober. Vi er derfor begyndt at overveje muligheden for at droppe vinteren på Menorca som oprindeligt planlagt (hvor vi alligevel ikke ville have megen tid til at nyde stedet), og i stedet vende tilbage hertil for at afslutte sæsonen allerede først i august (priserne her er meget rimelige f.eks kan vi få 6 måneder på på land incl. travellift op og ned samt trykspuling for €2033 »»» Dkr.15.166).

Mandag den 13. maj 2013

Livet er meget let her: solen skinner, der er vaskemaskiner, der er svømmepøl, der er masser af mennesker, der er drinks på det ene eller det

andet skib i en uendelighed. Her er det meget let at komme til at forsumpe. Vi fik dog taget os sammen til at tage en tur ud på bugten og tjekke vores nye Rocna anker i går. Det bed lige med det samme. Det var dog en meget taknemmelig bund, en sand/mudder blanding, men det var lidt betryggende.

Roger og Lizzie i 'Harvest', har taget sig lidt af os. I fredags inviterede de os på en tur langt ud i deltaet. De har kørt deres bil herved, så de er temmelig mobile. Det var en dejlig tur derud, og vi fandt et sted hvor vi kunne få frokost lige ned til floden. En menu til € 11, var noget der passede os alle. Da vi kom tilbage mødtes vi ved poolen. Den er faktisk 25m så vi fik fyret et par baner af. Det har vi gjort et par gange.

Roger og Lizzie sørgede blandt andet for at vi kom til drinks i baren om aftenen fredag, hvor vi mødte de andre sejlere. Det var helt ubeskriveligt. Havde det været en scene i en film, var jeg brudt sammen i tøsefrisen, kun min gode opdragelse holdt mig fra det, da jeg stod midt i det. Men det er en meget praktisk foranstaltning, sådan en drinks aftale, så får man mødt de fleste. Da vi skiltes efter drinks'ne fik jeg at vide, at hvis jeg ville med på markedet i morgen formiddag så skulle jeg stille ved Lizzies bro klokken ti.

Fiskeriauktion i Sant Carles, der bruges alle elektroniske hjælpemidler

Jeg iførte mig indkøbsrygsæk, jeg tænkte grøntsager, ost osv. Wrong! Kludemarked! tøj, sko, tasker smykker. Vi var Lizzie, Megan, Jill og undertegnede. De kunne shoppe! Der var ikke meget der kostede over €10 og der var masse der kostede meget mindre. Det lå i

kæmpe rodebunker, der var faktisk rigtig gode ting blandet med en masse mindre gode ting. Jeg fandt en skjorte til €3, det synes jeg var et fint køb, så lige om lidt skal jeg ind og finde et eller andet jeg kan smide ud.

Planer har vi ingen af, bortset lige fra at vi skal til Quiz Night i morgen. Det har jeg aldrig prøvet, så det skal være nu.

Frokost på restaurant i Ebrodeltaet med Rodger og Lizzie

Søndag den 19. maj 2013

Nu har vi så fundet rutinen her. Fredag: drinks i baren kl. 18:30; Lørdag: Afgang kl. 10 til klude- og tøjmarked i byen med frokost bagefter på Bar Maria; tirsdag Quiz Night. Der ud over, er der så de drinks, der falder af i tide og i utide, når man inviteres ned på både, mødes i byen eller ko enten mmer til at gå forbi marinaens bar. Quiz Night var så i tirsdags: tre halvlege af 14-16 spørgsmål om alt mellem himmel og jord, medbragte snacks og vin samt en del hygge og grinen.

Vejret er ved at blive bedre. Den sidste uges tid har været præget af lavtryk, der meget langsomt er ved at passere eller også kører det bare forvirret rundt om os med den dertil hørende vind og regn. Sten har brugt tiden til at få tjek på sit blodtryk som i de sidste dage i Barcelona var steget enormt. Han konsulterede GrandDoktorPeter og satte sin blodtryksmedicin op. Det gik også bedre med blodtrykket, men han fik det ikke bedre. Efter endnu en konsultation med GrandDoktorPeter, aflagde vi det lokale sundhedscenter et besøg. Meget rar spansk/catalansk/fransk-talende læge, som straks satte hjertemedicinen tilbage til det oprindelige og udskrev noget supplerende. Det

lade til at fungere, Han har fået det bedre og er ved godt mod. Nu er planen at lomme længere sydpå, og når vi har set på vejrudsigten finder vi ud af om det bliver i morgen.

Drinks Friday at 18:00 hrs. in the bar

Onsdag den 22. maj 2013

I mandags tog vi fra Sant Carles klokken kvart over ni. Vi sejlede over forbi Lizzie og Roger i 'Harvest' og vinkede farvel. Vi havde fin vind startende i nord-øst drejende øst 5-9 m/s. Fin tur. Vi var fremme i Vinaròs allerede klokken 12. Ingen svarede på VHF'en så vi fandt en plads ved siden af en rar svensker, der hjalp os med fortøjningerne. Det var de sædvanlige middelhavsfortøjninger, hvor man skal have fat i en line inde ved broen, som går ud til en fortøjningsblok midt i havnen. Den hiver man så op og fortøjrer til hækken. Bundren her er meget mudret... og det var fortøjningen også, og det blev Troldand så også. Den venlige svensker lånte os sin slange så vi kunne få skyllet båden. Vi fik fat i en marinero, og efter at vi havde spist frokost oppe i byen, flyttede vi til en plads lidt inde i havnen, hvor der er mere fred for fiskernes både, der sejler hurtigt ud og ind af havnen. Vinaròs er en dejlig by, vi nyder at slappe af gå ture i byen og vente på at det blæsevejr, der har været forudsagt, vil blæse af.

Vi så straks da vi kom ind i havnen at 'Berina' lå der. Vi var spændt på at møde Ole og Inga igen, for det havde været hyggeligt at være sammen med dem i efteråret. Vi mødte ikke Inga, hun er hjemme for at arbejde, men Ole er her med en ven Jørgen. Det var jo Ole og Inga der gav os en god kontakt i Cuba, og da vi havde lidt cubansk kaffe tilbage, så ville vi dele den med ham. Så

måtte vi jo også have en flaske rom. Vi havde en hyggelig eftermiddag i går hvor vi udvekslede minder fra Cuba.

Torsdag den 30. maj 2013

Her er meget dejligt her i Vinaròs. Vi nyder meget at være her. Her er et dejligt marked, fine forretninger, gode cafeer med caña (lille fadøl) og tapas til fornuftige priser. Ole har introduceret os til et par steder med hyggelige værtsfolk. Vinden er lidt ustabil, men efterhånden er vejret ved at stabilisere sig, især lidt længere sydpå.

Da vi kom hertil havde Sten det stadig ikke rigtig godt, så vi besøgte det lokale sundhedscenter. Nu han har et lokalt sygesikringskort der gælder en måned i Valencia regionen og et sygesikringsnummer, han skal bruge ved alle fremtidige henvendelser til sundhedsvæsenet her. Lægen konstaterede, at det ubehag han havde sikkert stammede fra bivirkningerne fra den forrige medicinering og fik at vide at han skulle slappe af og drikke urtete! Urtete? Nu er det jo ikke noget vi har dyrket og hvilke teer er afslappende? Nu er det jo sådan at vores x-svigerinde Inger i Järna ved Stokholm, ved alt om dette, så hende konsulterede jeg via Facebook og nu er Sten på pebermynte- og baldriante. Om det er urteteen, det nedsatte tempo eller de dejlige omgivelser, her der har gjort at han har det bedre, må stå hen i det uvisse.

I søndags tog vi cyklerne og satte kursen sydpå til Peniscola. En by der er bygget op om en fæstning, maurene og de kristne har sloges om. Blandt andet har myten om El Cid udspillet sig i dette område. Filmen med Charlston Heston og Sophia Lorren er optaget her, så den så vi da vi kom tilbage. Det blev en tur på 30 km. Bestemt en flot by og en dejlig tur langs kysten.

Mandag var vi på en knapt så spændende cykeltur. Vi havde hørt at der lidt syd for byen lå en kæmpe Aldi og et kæmpe byggemarked. Det gør der også, der ligger en masse kæmpe-butikker derude i et industrikvarter, bl.a. et Jysk Sengetøjslager. Nå vi fik købt ind, og det var det. I går cyklede vi nordpå langs kysten. På det meste af turen, var vejen ok, men vi holdt os

helt ude langs kysten, og det blev, på en del strækninger til mountainbiking. Dejlig tur der endte i i en naturbeskyttelsesområde.

Fredag den 31. maj 2013

Sikke en nat! Det var svært at få lukket et øje. Det kulede rigtig meget, og vi huggede en del i fortøjningerne. Vi var advaret; vejrudsigterne har været rigtig udemærkede, bortset lige fra at de ikke har lovet ordentligt vejr. Den ene kuling efter den anden er drevet ind over os, og det har ikke været bar pjat. Forleden dag bjærgede de en stor katamaran ind i havnen; den havde mistet masten og var kæntrret på vej nordpå fra Peniscola. Vi har endnu ikke fundet ud af hvad der præcist er sket.

Alle siger at dette ustadige vejr er meget utypisk for årstiden. Måske er det ved at stabilisere sig nu. Vi kan ikke se noget slemt i vejrudsigten efter det uvejr der er over os nu, så vi må håbe på at det er ved at blæse af.

I går var vi på apoteket for at få suppleret Stens medicin beholdning op med den nye medicin. Han er jo pensionist, så han fik den næste måneds forbrug af piller gratis, dvs. han måtte betale 18 €cent = 1,35 kr. i ekspeditionsgebyr. Da vi gerne ville have til tre måneders forbrug måtte han betale den rigtige pris for det to sidste 1.4 € = 10 kr./måned. Vi har bestemt ikke haft noget at klage over, de gange vi har været i nærkontakt med det spanske sundhedsvæsen.

Tirsdag den 4. juni 2013

Vi kom fra Vinarós i søndags, det var godt nok svært at løsrive sig, men nu ser vejret ud til at have stabiliseret sig på den gode måde. Ti minutter over ti sejlede vi ud af havnen og satte kurs mod Alcossebre 18 NM sydpå. I starten stod vinden i nord 6-7 m/s, men den forsvandt efter et par timer og vi gik for motor de sidste halvanden time. Vi var fremme klokken to. Vi gjorde hurtigt klart skib og fandt et sted, hvor de havde en fin menu til en meget rimelig pris. Det var søndag, så damen der skulle tage i mod vores betaling var der ikke. Hun kom mandag klokken ni og den vagthavende marinero bad os vente med at betale til hun kom (han var vist ikke rigtig til kontorarbejde). Vi var klar klokken ni, men damen kom først klokken 20

minutter over ni, men vi tog det roligt (det prøver vi at lære og det er ved at lykkes) og kom af sted klokken halv ti.

Planen var at sejle til Illas de las Columbretes, en øgruppe der består af resterne af gamle vulkaner. I en af dem, Isla Columbretes Grande, er der lagt bøjer ud i det tidligere krater, og man ligger tilsyneladende godt beskyttet.

Isla Columbreta Grande

Vi var fremme klokken kvart i tre og fortøjede til en af bøjerne. Det er rigtigt, at man ligger godt beskyttet, men der står enorm meget grundsø (swell) rundt om øen og ind i krateret. Det bliver så slået tilbage fra alle retninger, så det var en værre gang 'gyng gang'. Vi overvejede, om vi skulle sejle videre mod Andratx på Mallorca med det samme og tage de knapt 100 NM som en natsejlad. Langsomt vænnede vi os til søen og vi besluttede os til at blive for natten og så starte tidligt næste morgen. Og stedet er en fantastisk oplevelse også selv om søen afholdt os fra at gå i land. Oppe og klar til at sejle klokken fem, hvor vi blev akkompagneret af skråbernes kalden (det er dem der lyder lige som Angry Birds), og det har vi ikke hørt siden vi var på Azorerne. Jeg må indrømme jeg var hurtigt tilbage på puden, men Sten oplevede 'den rosenfingrede dagning' som jeg nu kan opleve på billeder. Da jeg havde fået min skønhedssøvn afløste jeg Sten, og han gik ned og sov indtil jeg vækkede ham, fordi vi havde fået besøg af delfiner. Vi nød deres selskab i ti minutter, det var som altid hyggeligt og en meget dejlig oplevelse.

Vi var fremme Andratx på det sydvestlige Mallorca tirsdag klokken halv otte om aftenen. Her fandt vi en bøje, som vi fortøjede til. Da vi havde betalt fandt vi ud af, at her skulle vi ikke ligge mere end en nat: 28 €, så er det også betalt (hvis man vil bade er det ekstra €8, men det er så for hele besætningen som marineroen venligt forklarede og påfyldning af vand kostede €3). Bugten ved Andratx er lang og smal, og den er vældig godt beskyttet af en ø med stejle og rå sider, så det er muligt at finde en ankerplads uden for de mere end 100 bøjer der er lagt ud. Desværre lidt uroligt da fisker og speedbåde farer forbi hele dagen.

Torsdag den 6. juni 2013

I går tog vi ind til den havn der administreres af det offentlige; der er det billige at ligge end i sejlklubben (det er dem der også administrerer alle bøjerne). Vi fandt ud af at det ikke er gratis, men vi vil gerne ligge ved et bolværk når Niels og Tina kommer på søndag. Man kan reservere pladser på nettet og det har vi så gjort (€80 for to nætter gad vide hvad en plads ved ponton koster i sejlklubben hvor det siges at være dyrt?). Vi fik også lokaliseret supermarkederne og de cafeer der har wifi, så må vi se om vi kan nå dem fra båden. Mens vi var i land ringede Buller for at tjekke at de ting, vi skal have bragt herved med ned med vores gæster, er i orden. Det er fantastisk at have gode venner derhjemme, der sikrer at alt fungerer (tak Buller, Kirsten og Martin og ikke at forglemme GDP) Da vi kom tilbage til båden slap vi bøjen og sejlede længere ud i fjorden og lagde os for anker. Vi ankrede traditionen tro om et par gange (Sten er aldrig helt tilfreds). Det nye Rocna-anker bider hurtigt og med et elektrisk ankerspil er livet jo ret let.

I dag har vi så været i land for at tjekke post på nettet og aflevere vasketøj så der er rent sengetøj til gæsterne, så nu er vi lige ved at være klar til at få besøg med ankomst søndag formiddag. Så må vi til den tid tage stilling til om vi vil mod NW eller SE det bliver vejret der afgør det.

Lørdag den 8. juni 2013

Det blev til tre nætter for anker og dermed en del sejlad frem og tilbage i jollen. I går da jeg skulle træne i at sejle jollen (og starte vores 13

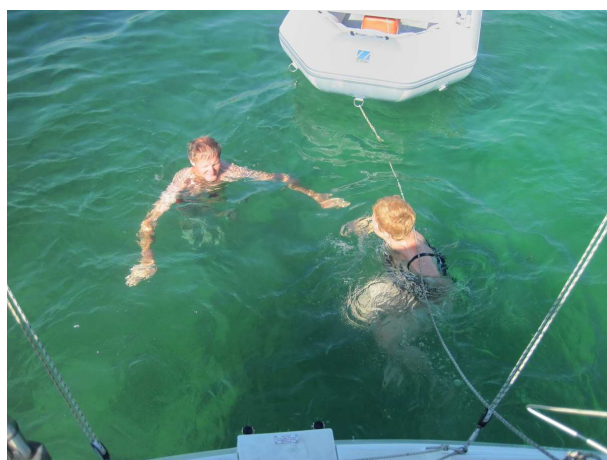
år gamle Johnson, der ellers har fungeret fint), trykkede og drejede jeg på alle knapperne, som jeg har for vane at gøre, når jeg ikke har helt tjek på hvad der skal ske. Jeg var ikke klar over at chokeren var lidt svag, så på vej ud til Troldand efter vi havde hentet vasketøjet gik påhængsmotoren i udu! Sten roede resten af vejen (som næsten var hele vejen) og da vi kom ud på båden startede reparationsprojektet.

Det viste sig at der var knækket et stykke plastik som holder chokeren på plads. Det var (knækket? og) faldet ud af maskinen da Sten og Roger rensede kaburator i Sant Carles; men heldigvis var det gemt uden at vi rigtig vidste hvor det hørte til. Da reparationen skred frem fandt Sten yderligere et lille stykke plastik inde i maskinen, som kun sad der fordi der var fedtet af olie. Så begyndte operationen. Det var et stykke kirurgi, hvor der blev afrenset (med acetone) lagt forstærkninger (med kevlartråde) og limet med epoxy (Araldit Rapid). Sten var rigtig godt tilfreds da han var færdig, men vi turde ikke afprøve maskinen før operationssåret var helet. Det var det i dag, hvor vi kom ind til kajen i den kommunale havn og nu ligger klar til at modtage Niels og Tina. Den har været monteret, afprøvet og fungerer perfekt, så nu skal jeg snart ud og øve mig igen.

Nu hvor vi for første gang siden fastlandet igen ligger ved kaj skal det jo udnyttes at man b.l.a. har ferskvand umiddelbart tilgængeligt... sådan da. Her er vi imidlertid stødt på endnu en ny type nødvendig 'fitting' (som man dog lover går igen i alle mallorcas kommunale havne) og Sten har tryllet med slanger, spændebånd og Gardena beslag så vores ellers righoldige samling af 'mellemstykker' er blevet yderligere forøget. Stens 20 år gamle islandske sweater, som har været til et serviceeftersyn hos Brynja, synger på sidste vers. Brynjas søster havde noget garn med fra island, da vi var til Brynjas fødselsdag i Hannover i januar, og nu er jeg så begyndt på projekt, ny sweater til Sten, planen er at lave den magen til den gamle, blot i andre farver. Så jeg har fået dagen til at gå med at tælle masker og forsøge at kopiere mønsteret. Jeg glæder mig til at komme i gang. Det er på pinde nr. 6.

Søndag den 16. juni 2013

Niels og Tina ankom som planlagt for en uge siden; og siden har vejret været fint. Vi blev en dag i Andratx, som vi synes ret godt om, og for at Niels og Tina kunne vænne sig til at være på ferie. Vi har udnyttet vejret på bedste måde, ligget for bøjer og badet. Vi startede med at sejlede til Colonia St. Jordi. Det tog otte timer. Der var vind det meste af tiden, men det blev til to en halv time for motor. Der var ikke plads til os i havnen, så vi fandt en bøje uden for, som vi ikke kom til at betale for. Det blev en nat med gyng-gang, som heldigvis forsvandt sidst på natten. Planen var at sejle til naturreservatet Islas de Cabrera.

Snkronsvømning på højt niveau på Isla Cabrera (Niels og Rie)

Vi havde reserveret en bøje på nettet for en nat, og håbede at vi kunne blive der lidt længere. Det er kun tilladt at ligge ved de udlagte bøjer, men dem er der også mange af, og der var meget roligt i bugten på den største af øerne. Det var der heldigvis ikke nogen problemer med at få lov at blive der længere, så vi tilbragte tre dejlige dage derude. De gik med at bade, bade og bade. Vi pumpede en kajak op, så vi udforskede også øen fra den. Vi sejlede også ind i gummibåden og gik nogle ture. Lige da vi kom, gik vi op og så på resterne af den borg, der giver øen en meget karakteristisk profil. Øerne har i tidens løb været under henholdsvis maurernes og de kristnes besiddelse og senest har den haft en vigtig funktion i at beskytte Palma mod sørøvere. Den næste dag gik Sten og jeg til øens sydvestlige punkt. Det var en god tur på 4 timer og med en god stigning, men det var

så også fedt at gå tilbage igen. Der er egentlig ikke meget dyreliv på øen. Vi så en masse firben, vi så fisk der er blå med en sort plet ved haleroden og vi så nogle skarve, det var så det. På vores kort over øen havde vi set, at det var muligt at gå en rundtur. Det er det måske også. Men på grund af en fejl, kom vi til at overse et skilt der anviste, at vi ikke måtte gå der, så vi kom ud at gå i et område hvor den ene sti efter den anden endte i ingen ting; så vi kom ikke til at gå den planlagte tur, men en anden ind til vi blev fundet af en park-ranger, der venligt fortalte os at stierne ikke var passable og farlige samt at vi burde gå tilbage. Men som de skriver på folderen med reglerne for besøget i naturparken: "Vi tager din sikkerhed alvorligt men den er dit eget ansvar".

Der var også måger på øen, ikke mange og de var ikke aggressive. Der var en måge, der havde helt tjek på vores spisevaner (og den vidste tilsyneladende ikke at vi ikke fodrer måger, de må selv skaffe sig føden) så den satte sig tilrette på påhængsmotoren og fulgte med i vores måltider. Vi fodrede de blå fisk med sort plet på halen, med brødkrummer, men sørgede for at det var et sted mågen ikke kunne se det. Når den så fik øje på det, så fodrede vi bare på den anden side. Den så på et tidspunkt lidt ærgerlig ud, så Tina sagde 'Bare ærgerligt Sunny-boy', siden da hed mågen Sunny-boy.

Der sejler både fra 'Mainland Mallorca' derud, så der er en del turister i løbet af dagen. Der ligger en lille bitte bar, som serverer drinks og tappas, hvilket vi benyttede os af. Når turisterne var dampet af sidst på eftermiddagen, var der stille og meget hyggeligt på baren.

I går sejlede vi så tilbage til Mallorca, til Porto Petro på øens sydøstlige hjørne. Vi havde ikke mere mad og var nede på mange forsyninger og det var lørdag. Vi fik handlet og fik et tiltrængt brusebad. Og så fik jeg lov til at lave mad: En dejlig middag med det hele (incl. et par mega mallorcinske brandy's), hvorefter Sten og jeg tumlede hjem på køjen mens Niels og Tina fortsatte i nattelivet med bla. "Long Island Ice Tea" (hvad det så end er). Vi sov så fast da vi kom hjem at vi end ikke hørte hvornår. Næste morgen blev der vasket dæk og fyldte vand på

(så vi da følte vi fik noget for havnepengene, der udgjorde €60). Benzin til påhængsmotoren kunne vi imidlertid ikke få lokalt og da vi var helt i bund måtte Sten og Niels med en Taxa til Calla D'or for at skaffe det. Nu ligger vi så for en bøj i en lille vig over for havnen (her slipper vi med €20/nat), og planen er at bade, bade og bade...

Og nu er der så nogen der vil spørge hvorfor vi ikke bruger vores nyanskaffede Rocna anker? Det har vi da også gjort, men problemet er, at man herude er meget bekymret for sin Posedonia flora (det ligner ålegræs) som er en vigtig biotop for faunaen. Der er derfor mange steder ankringsforbud og udlagte betalingsbøjer (der ikke skader bund floraen). Hertil kommer at de steder man må/kan ankre er ret åbne; ikke at vinden er af den store betydning (vi har nu stabilt 3-6 m/s i dagtimerne og lidt mindre om natten), men dønningen på ½-1 m sniger sig ind om mange hjørner og giver ret urolige forhold.

Den hårdt arbejdende bartender, Tina

Fredag den 21 juni 2013

Det blev til tre nætter ved bøjen ud for Porto Petro. Så var det også nok med det! De sidste to nætter havde været ret anstrengende, for det var ret uroligt, men værst var det, at bøjen ind imellem bankede mod fribordet, og der synes ikke at være løsninger på det problem, det var ret slemt. Men så i onsdags slap vi bøjen og daffede langsomt nordpå. Vi havde håbet at vi kunne finde en calla, hvor vi kunne kaste et anker, men både calla Arsenau og calla Mitjana var selv om de ser ret velbeskyttede ud for urolige fordi dønningen har en ulykkelig

tendens til at snige sig rundt om hjørner. Vi endte ved en Posedoniabøje i Porto Colom, hvor der var meget stille vand og det trængte vi til.

Lige da vi havde fået gjort fast i bøjen, tjekkede Sten strømsituationen. Det var ikke så godt: Et eller andet brugte strøm, solcellerne kunne ikke følge med! Skibet blev nærmest splittet ad, men vi kunne simpelthen ikke finde ud af, hvad det var. Selv om vi afbrød alle instrumenter et efter et og tilsidst hovedafbryderen var der et eller andet der brugte strøm. Det rumsterede længe i Stens hoved, og det var virkelig stressende. Til sidst måtte vi jo bare enes om, at følge situationen, og så se hvad der skete. Vi nød at vandet var fladt, det var rigtig dejligt. Vi sov alle rigtig godt. Niels og jeg sov til klokken 11 (!!!) torsdag morgen. Så kom vi tilbage i rutinen med sol, sol, sol og bade, bade, bade. Hertil morgen sejlede vi så ind til Porto Colom, hvor vi havde bestilt en plads ved en bro. Endnu en by, hvor der ikke er så mange hoteller og hvor der roligt og fredeligt.

Med hensyn til strømmen der forsvandt, så ser det pt. ud til at det ikke sker mere, men vi er overbeviste om at der er noget galt med jordingen.

Udesigt over ankerpladsen ved Porto Colom

Tirsdag den 25. juni 2013

Der var køretur i lejet bil på programmet i lørdags. Niels og Tina havde tilbudt at køre, og det havde Sten taget i mod med kyshånd. Niels og Tina var oppe for at hente bilen klokken otte om morgenen, og vi var 'on the road' ved nitteden. Egentlig var det planen, at vi ville besøge

nogle bodegaer, men det var ikke muligt for de var lukkede: Lørdag! Så det blev en sightseeing tur.

Vi kørte nordpå til Felanitx en gammel by, hvor alle de 'sædvanlige' har sat deres spor: vandaler, romere, maurere og de kristne. Herefter kørte vi nordpå til Manacor, hvor vi stak hovedet ind i en forretning, hvor de solgte kunsthåndværk forarbejdet af oliventræ, egentlig ret flot. Det var tydeligt at det var et sted, hvortil turistbusserne kørte og priserne var derefter. Vi fortsatte mod Petra (det var på det tidspunkt, hvor vi stadig troede vi var på Bodega Tur), som er en dejlig by med stemning og er relativt afslappet, selv om nogle få turister også når herop. Herfra satte vi kursen mod Port d'Alcudia, og det var da at komme fra asken i ilden. Det lignede en blanding af Bellevue og Bakken, og så var det bare kilometer efter kilometer. Her var der gang i den; jeg tør slet ikke tænke på, hvordan her ser ud, når turist sæsonen slår rigtig til i august. Hold da op! Vi kørte straks ind i landet igen mod Pollenca, som vi besøgte for otte år siden, da vi var hernede en januar måned.

Vi fandt et skyggefuldt sted at parkere bilen og gik en tur rundt i byen. Da vi var gået hundrede meter fra bilen pegede Sten på et hotel og sagde: Der boede vi sidst vi var her! Det ser stadig ud til at være et fint lille hotel. Pollenca er lige så hyggelig som vi huskede det, og vi fandt et lille sted, hvor vi fik dagens menu. Det var alle tiders, uden tvivl det mest spændende mad vi har fået på denne tur til Mallorca og til bare €15 incl drikkevarer. Næste dag lærte vi af vores Mallorcinske venner, at det med dagens menu er noget relativt nyt her på Mallorca. Før krisen slog igennem, var der kun á la carte på de bedre restauranter.

Fra Pollenca satte vi kursen sydpå. Klokken var blevet relativt mange og vi skulle handle og bade inden vi skulle aflevere bilen. Indkøbene blev overstået relativt nemt udenfor Menacor og badestedet blev Cala Sa Nau, et af de steder vi havde udforsket på vejen, til Porto Colom, i håbet om at vi kunne ankre der. Det er måske uegnet som ankerplads for natten, men det er et fint badested efter en dag i bil. Vi var hjemme

ved syvtiden. Niels og Tina afleverede bilen, købte Cava, så aftenens menu var Cava og tapas. Det var nemt at falde i søvn

Søndag var det så tid til at tage en tårevædet afsked med Niels og Tina. De havde heldigvis et eftermiddagsfly fra Palma, så de skulle ikke så forfærdelig tidligt op. Bussen de skulle fange gik klokken ni, så vi nåede at spise morgenmad sammen, inden vi krammede farvel. Det har været rigtig hyggeligt at have ferie børn (og nemme af slagsen).

Dejligt gensyn med Marga og Jesús

Sten havde aftalt med en tidligere fagkollega (og nu ven): Jesús fra Universitetet i Palma (UIB), at han skulle komme forbi med familien lige over middag. Det er lidt over ti år siden, at Sten fik kontakt med Jesús på en konference i Slovenien, og han og Marga besøgte os senere i København, med den dengang helt nyfødte Marina. Siden da er familien blevet forøget med Anton og Carlos på henholdsvis otte og fire år. Anton var lige født da vi besøgte dem i Palma for 8 år siden. Så det var Carlos, der var det ny bekendtskab. Da de kom viste Jesús og Anton stolt Antons forbold- T-shirt (fra en foros ikke genkendelig klub) frem: Krohn-Deli, det sagde os som sagt ikke rigtig noget, men vi fandt senere ud af at Krohn-Deli er en dansk landsholdsspiller, der spiller for Celta-Vigo; han er familiens favoritspiller på deres favorithold. Både Jesús og Marga stammer fra Galicien. Det var meget hyggeligt at være sammen med dem, og denne gang kunne vi kommunikere på spansk; jeg ved ikke hvor meget kommunika-

tion der egentlig var tale om, men vi hyggede os gevaldigt. Efter tapas, øl vin og vand (de to yngste børn havde aldrig smagt sodavand (!) og ville helst have yogurt naturel, fornuftig opdragelse), tog vi over og badede ved en strand på den anden side af callaen ved S'Arenal. Der var fuld gang i børnene, og da vi tog afsked med dem, var dagens festivitas ikke overstået for dem. Her på øen fejres Sant Juan (Sct. Hans) den 23. juni med bål på stranden og en badning ved midnat. Det har sikkert været helt fint for ungerne, for de har ferie nu, men forældrene har ikke ferie og skal arbejde mandag. De har heldigvis mulighed for at arbejde deltid, forskudt for hinanden, så de kan skiftes til at være hjemme sammen med børnene i den lange sommerferie.

I går mandags flyttede vi så ud til en bøje igen (billigere), afleverede vi vasketøj, handlede og har ikke lagt planer for de næste dage.... endnu; altså ud over at vasketøjet skal hentes i eftermiddag.

Søndag den 30. juni 2013

Efter endnu et par dage ved bøjen igen ved Porto Colom og fået hentet vores vasketøj, tog vi torsdag til Porto Christo, hvor vi havde bestilt en af havnevæsnets pladser over internettet. En rigtig god sejltur på frisk kryds, nget vi næsten havde glemt hvordan var. Porto Cristo er et fint lille sted, hvor vi igen oplevede, at hvis vi blot kom et stykke væk fra stranden, så var priserne på kaffe og øl helt anderledes fornuftige. Vi fandt et supermarked og fik købt det mest nødvendige. Vi fandt også en bager! Der fandt vi den mest vidunderlige jordbærkage... vi fik jordbærkage til dessert i tre dage i træk (en ny hver dag).

Vi fandt også cyklerne frem og kørte nordpå langs kysten forbi Cala Morlanda, S'ilot og besøgte et af øens bitte små fæstningsværker Es Castel, Punta de N'Amer. På den tur oplevede vi den store forskel, der er mellem de stærkt turistificerede steder med høje hoteller og den aldeles smukke natur, hvor man næsten kan være alene. Fin tur på næsten 30 kilometer. I Porto Christo var vi heldige med internetadgang, hvor vi kunne trække nettet fra restau-

ranten der lå lige foran båden. Vi havde fint net på alle vores gadgets alle de tre dage vi lå der. I dag sejlede vi så fra Porto Christo til Calla Rejada, Det var en tur på bare 14 sømil, vi var fremme her ved 12-tiden. Planen er at sejle herfra til Ciutadela på Menorca i morgen; også her har v forhåndsbooket en af de 'billige' pladser i den 'kommunale' del af havnen.

Tirsdag den 2. juli 2013

Så ser det ud til at vejret er ved at stabilisere sig, og blive det sommervejr alle siger er karakteristisk for De Baleariske Øer. For så langt vi kan få vejrudsigter for, bliver det svag vind (måske bortset fra torsdag) og sol. Vi kom til Menorca i går og da vi sejlede ind til Ciutadela på øens vestende var vi solgt. Det var bare så flot. Citadel, kirke og hvide huse.

Fæstningen i Ciutadella, udsigten fra vores cockpit

Havnevæsnets pladser ligger på den nordlige side af havnen, herfra har man den flotteste udsigt til de gamle huse på den sydlige side af havnen. De er godt nok lavet om til restauranter, men det er ok. Derovre har Club Nautic deres pladser, som vist koster knapt det dobbelte af havnevæsnets pladser. I en række af havnene her på øerne administrerer havnevæsnets nogle pladser. De kan bestilles via nettet, og det har vi så igen benyttet os af. De skal godt nok bestilles senest tre dage i forvejen, men det har været muligt for os at planlægge, så det kom til at passe. Pladserne her i Ciutadela er nye, der er lagt broer ud, der hvor der tidligere har været færgeterminal, så der er en del nye pladser. Da vi var fint fortøjet ved en bro med 'fingre' tog vi på ekskursion for at se om nogle af de restau-

ranter, vi kunne se på den anden side havde et internet vi kunne nå. Det lykkedes desværre ikke. Her til formiddag var vi ude at se på byen. Der er mange turister her, men det er meget mere afdæmpet end noget af det vi har set på Mallorca. Her er mange flotte bygninger, som vi skal se nærmere på. Øen er kendt for sin produktion af ost, gin og lædervarer (mest sko). Vi har plads her i tre dage, men nu må vi se. Det vi har set i Ciutadela kan vi vældig godt lide. Jeg er sikker på vi kan nyde de dage vi har her og vi kommer sikkert tilbage hertil når vi sidst på måneden vender næsen tilbage mod fastlandet.

Fredag den 5. juni 2013

Ja, det blev så til fem dage i Ciutadella, vi fik lov at blive her to dage mere end vi havde reserveret. Vinden var heller ikke den bedste for at fortsætte, værst var at bølgerne blev meldt op til 3-4 m på nordkysten, så det passede os fint at blive her.

Udsigten fra Ciutadella ud ad fjorden

Tirsdag eftermiddag (det vil sige efter klokken fem når temperaturen er ved at falde), gik vi en tur op i byen for at se på nogle af de gamle huse. Vi faldt ind på det kommunale, lokalhistoriske museum, som ligger i en af de gamle restaurerede dele af citadellet: Bastió de Sa Font. Hvor denne bastion ligger, har der været forsvarsværker tilbage til 1200 tallet. Den oprindelige bastion, bygget under Kongedømmet Aragon, blev smadret af tyrkerne midt i 1500 tallet, og det tog noget tid før den blev genopbygget. Flot museum med en stor afdeling der beskriver de kulturer der har været her før den nuværende: Fønikere, Romerne,

Vandalerne, Tyrkerne, Araberne (Maurerne), Aragonerne og endelig det moderne Spanien. Der var mennesker her 4000 år før vores tidsregning, som kan adskilles i fem perioder (en arkaisk og fire talayotiske perioder) frem til romerne kommer omkring 100 år før vores tidsregning .

Onsdag slentrede vi rundt i byen, kom op på byens fiskemarked, som holder til i en restaureret gammel bygning, der oprindeligt er bygget til dette formål. Over for fiskemarkedet holder slagterne til. To gange om ugen (onsdag og lørdag), kommer bønderne ind fra omegnen og sælger ost, sobresada og grøntsager. Vi sad på en café og nød folkelivet.

Cyklerne fandt vi frem i går. Planen var at cykle ned til sydkysten og se på en af de calaer vi overvejer at ligge i på vejen til Mahon. Det gik fint med at komme sydpå til fyret på Cap d'Artrutx; vi overvejede en kop kaffe her, men så specielt var stedet ikke. Vi fortsatte mod Cala en Bosch, som var en motorbådsmarina. Der er en bro på 8,5 m over indsejlingen. Og her gik det så galt! Vi kunne simpelthen ikke finde ud af denne turistby; her var hoteller, arpartementos, feriehus i rå mængder og det lignede hinanden alt sammen. Lige pludselig befandt vi os på samme vej ud af byen som vi havde været på vej ind. Vi fandt en alternativ til vejen ud langs kysten og pludselig så vi et skilt der pegede i retning af en lokal osteproducent.

Vi fulgte skiltningen, selv om vi først blev stoppet af et hegn, vi åbnede en låge – for der var stadig skilte mod osteproducenten- og fortsatte af en vej, som efterhånden blev mere og mere ufremkommelig på cykel; sikkert yderst fremkommelig for en fir-hjuls-trækker. Endelig kom vi frem og blev budt velkommen af fru til gården. Hun viste os rundt på gården. 30 stk. malkekvæg af hvis mælk osten bliver produceret, 20 stk. kødkvæg, et utal antal høns, ca 10 grise- hvor en havde fået unger i dag, får, to kalkuner, katte og en hund. Mens vi blev vist rundt kom husets herre hjem og deltog i rundvisningen. Han viste stolt frem, hvad han havde bygget. hvilke stengærde han havde forbedret.

Vi fandt den hjemmelavede ost

Osten levede op til de krav, der er for at kunne sælge det som ost der har en 'denominacion de oregon' (DOC) for Mahon ost. Det vil sige osteproduktionen skal starte umiddelbart efter at kørerne er malket, dvs. hver morgen og aften. Så skal ostene ligge i pres en dags tid, hvorefter de lægges på lager. En 'semi-curado' har lagret i seks til tolv uger og en 'curado' har ligget i mindst 6 måneder. Denne lille gård producerer 20.000 kg ost om året. Størstedelen af produktionen er dog ikke DOC men som de sagde 'industriost', hvor kravene til fremstillingen ik er helt så høje. Vi fik selvfølgelig lov til at snage og købte selvfølgelig ost af begge typer (semi- og curado).

Til aperitif hos Lolita og Gerard, Jesús til venstre

Det var et hyggeligt besøg hos nogle søde mennesker, som driver denne gård sammen med deres søn og på den gammeldagsmåde, gad vide hvor længe sådan noget kan overleve i Danmark

er det vist helt slut.. Klokken var nu blevet halv fire og vi satte kursen tilbage mod Ciutadella, dog i håbet om at finde noget at spise inden vi var kommet så langt. Det lykkedes ikke, så vi spise ved den første bar vi kom til i byen og fik en velfortjent øl og en sandwich. Da vi kom tilbage til skibet lagde vi os på ryggen og hvilede vores mødige ben.

I dag fredag og i morgen søndag er der marked (ikkefødevarer) på pladsen foran rådhuset: Plaza des Born. Det var vi lige oppe og kigge på, inden vi gik ned til fiskemarkedet for at få os en kop kaffe. Inden vi tager herfra i morgen, skal vi lige have fyldt vand på og handlet lidt mad. A propos vand: her er vandet dårligt, vi kan ikke lave te af det. Det er ikke usundt, det smager bare ikke godt. Det har vi kun prøvet en gang før. Det var vandet i Porto Colom på Mallorca. Det vand vi fik ombord der, kunne heller ikke bruges til andet end at vaske tøj og dæk. Vi skiftede så vandet ud i Porto Christo og det var ok. Så vi skal også lige huske at købe noget flaskevand her i eftermiddag.

Tirsdag den 9. juli 2013

Vinden var ved at være stabil fra syd, men der var ikke meget af den, og langs nordkysten var der stadig vældige dønninger efter de mange dage med nordenvind. Vi havde i Ciutadella ligget ved siden af nogle vældig søde franskmænd, som anbefalede forskellige cala'er på sydkysten, som de syntes vi skulle besøge.

Vi fulgte deres råd og satte kursen mod Cala Son Saura, en ret stor cala, lidt mere åben end vi var rigtig vilde med men omvendt så stor at der sikkert ville være tilstrækkelig svajelads. Den var befriende fri for hotelbyggerier, og der var en dejlig badestrand afspærret med gule bøjler, så ankerliggerne og andre både ikke skulle forstyrre de badende.

Typisk cala, smuk men åben og meget ofte urolig

Ikke at vi benyttede stranden, det var fint for os at bade fra båden, for vandet var krystalklart og var ved at være 20 grader. Vi kastede anker på 5,5 m og hev godt 15 m kæde ud. Vi kunne tydelig se at vores nye Rocna anker havde fat i sandbunden. Da vi havde ligget der en time sejlede vores nye franske venner ind og ankrede op tæt på os. Da de så os vinkede de hjerteligt, og det varede ikke længe før Gerard kom over i gummibåden og inviterede os på en aperitif. Vi takkede ja, og havde en hyggelig aften med ham, hans kone Lolita samt nogle andre ankerliggerne: spanske Paloma og Jesús der sejlede i en katamaran. Næste morgen kiggede Lolita og Gerard forbi i deres gummibåd og foreslog at vi skulle følges til Cala Trebalúger. Vi tøvede lidt for vi syntes egentlig, at her var så dejligt, men vi bestemte os til at flytte os. Det fortrød vi ikke, Det var en noget smallere bugt, men heller ikke her var der hoteller.

Stranden var ikke særlig besøgt, da der ikke umiddelbart kunne komme biler tæt på. Her var så ingen gule bøjler, for der var ikke så mange badende at passe på. Vi kom så sent, at alle de ankerliggerne der tager ud for dagen for at bade, var taget tilbage så der var masser plads tæt på stranden.

Troldand for anker i Cala Trebalúger (NB Sten har vist nok fusket med forgrunden)

Vi inviterede selvfølgelig Lolita og Gerard til aperitif, og vi havde endnu en hyggelig aften. Søndag morgen afmonterede vi gummibådens påhængsmotor og roede op ad en lille vandløb, der løb ud i calaen. Vandet løb meget fredeligt og det lignede næsten.. også kun næsten mangrove, der var store mængder guldsmede og vi så skildpadder, de var så søde; jeg synes det var lidt vildt.

Det var næsten en tårevædet afsked, da vi søndag sejlede mod Mahon og vinkede farvel til vores nye franske venner. Vi er inviteret til Toulouse, hvor der står et værelse klart til os, det ku' da være sjovt.

Vi ville til Mahon og det kom vi og er ikke særlig imponeret. Vi vidste godt at vi skulle af med mere €40 for en havneplads, men det er lidt i overkanten med €70 især med de begrænsede faciliteter her er, og da de nærmeste naboer er henholdsvis et kraftværk og en rundkørsel er vi meget glade for at det ikke blev her (som oprindeligt planlagt) vi skel efterlade Troldand. Så gik vi op i byen for at spise og der var McDonald, Burger King, Pizzabarer og meget andet, der lugtede mere af bakken end af Spanien. Byens gamle centrum har et rigt udvalg af kludeforretninger og skoforretninger. Nå, men vi gik og vi gik, og fandt et sted hvor der serveredes Galicisk mad, og det går man jo aldrig fejl af. Altså Mahon ikke den helt store positive oplevelse, i det mindste i første omgang. I dag tog vi så cyklerne frem og cyklede langs kysten så langt ud mod indsejlingen vi kunne. Det var en dejlig tur, Mahon

ligger ret flot langs en rigtig stor cala (ja faktisk en 3 nmdyb fjord med øer og side calas), med både fortøjet langs bredden hele vejen rundt. Nu er det ved at være rigtig varmt. Vi har 30 grader midt på dagen og vi er ret glade for de ventilatorer vi købte i Marokko sidste år. Det ser ud til at vejret er med os så vi kan sejle op mod nordkysten i morgen.

Krisen har sat sine spor; der er nogle byggerier der ikke er blevet færdige

Torsdag den 11. juli 2013

Vi kom fra Mahon kvart over ni onsdag morgen. Udsejlingen fra Mahon er flot, byen ligger flot, med fæstningsværker og så videre og så videre, men det det der også gør indsejlingen så flot, er alle de naturlige ankerplader der er. Det er nu blevet forbudt at ankre i bugten, og der er ikke lagt bøjer ud; man vil åbenbart have alle sejlbådne ind i marinaerne, og det tror jeg er lidt synd, for det er nok livet på selve fjorden, der har gjort byen noget særligt, nu virker det ærlig talt lidt dødt alt sammen.

Jo, Mahon var lidt af en skuffelse, men vi fortsætter ufortrødent nordpå til Cala Addaya, som vi fik anbefalet af Geoff og Anne (fra Wales) som vi mødte i Ciutadella. De har fast havneplads der, og anbefalede det varmt. Vi var fremme lokken et og fik en plads ved broen. Det er et fortryllende sted. En dyb fjord, helt beskyttet, selv for kraftige nodenvinde tror jeg her er fredeligt, men det kan sikkert være svært at komme ind og ud hvis vinden står i det hjørne. Vi fik os en øl på havnen, da vi havde ordnet papirer, og fik os noget frokost inden vi faldt om i varmen... og det var varmt. Ved

sekstiden, gik vi en tur for at finde supermarkedet, så vi kunne få noget brød. Det var ikke lige til! Men så startede vi også med at gå til den forkerte side, og da vi endelig fandt en vi kunne spørge om vej, havde vi været i alle de forkerte retninger vi kunne komme. Nå, vi fandt supermarkedet og vores brød, men de restauranter der var der, så ikke så interessante ud, så vi gik tilbage og vores øl på havnen, inden vi lavede mad på båden.

Vi havde snakket om at ligge i havnen i to dage, men selv om det 'kun' er € 58 i døgnnet så mente vi, at det kunne vi fint spare ved at flytte os ud i bugten og droppe vores anker, så tæt på det omliggende naturreservat som muligt. Det gjorde vi så ved middagstid i dag. Det var lidt overskyet og der faldt også et par dråber regn, men det blev aldrig til noget. Selv om vi havde over 30 grader, blev det ikke rigtigt lummert, på grund af skydækket og den smule vind der var. Vi badede og læste og ved fem-tiden fandt vi det passende at sejle ind og få os en øl. På vejen ind stoppede vi ved en spansk båd, der førte et kæmpe dansk høflighedsflag. Og ganske rigtigt, der var en dansker ombord, Ejnar. Vi inviterede ham på en øl og snart deltog Anne og Jeff (som vi første gang havde mødt i Ciutatadella) også i festlighederne. En svensker kom også forbi, han sejlede gennem Gibraltar for 12 år siden.. og Ejnar, han boede fast i Ciutatadella med sin Algier-franske kone og havde købt sin båd -en LM-32- i Barcelona i 1985. Vi forlod selskabet ved otte tiden sejlede ud til båden for at spise.

Der var mange lyde i natten: fisk der sprang, frøer der kvækkede, fugle der sang mange forskellige sange, får der brægede og alt sammen på et baggrundstapet af cikadesang, meget ideylerisk. Vi lå helt inde i bunden af calaen, uden meget vand under os og ingen både i nærheden. Meget beskyttet vig, ingen vind og vand så flat som et stuegulv. Var det ikke for varmen og lydene kunne man tro vi havde ligget i den østsvenske skærgård.

Fredag den 12. juli 2013

Leila kommer til Cuiuatadella i aften! Vi har bestil tre nætter igen i Ciutatadella, så vi tog tidligt afsted, og da der ikke var nogen vind sejlede vi de små tredive sømil der er for

maskine. Vi var fremme klokken halv to, udfyldte papirer og spiste frokost. Nu mangler vi bare at gøre pigeværelset klart, så kan hun bare komme an. Der er Mahon gin i barskabet, tonic i køleren og Sten har forberedt et større udvalg af pintxos; så overlever vi nok det første par timer.

Man behøver ikke at afvige fra sin sædvanlige diæt når man er ude at rejse

Fredag den 19 juli 2013

Ciutatadella var vi blevet forelskede i, da vi sejlede ind ad fjorden første gang vil kom hertil, og heldigvis var Leila med på at flyve videre fra Palma til Menorca, så hun også kunne opleve denne dejlige by. Vi hyggede os ved at gå rundt i byen få noget at spise, blandt andet fik vi afprøvet en restaurant, vi havde fået anbefalet af nogle englændere vi havde mødt i Addaia, 'El Horno'. Vi var ude at bade på en bystrand, hvor vandet var meget varmt. Det er en cala, hvor kun de lokale og de spanske turister kommer. Forretningerne skulle også studeres, og da Leila skulle have sandaler, stillede jeg mig til rådighed med råd og vejledning. Leila købte tre par på under et døgn, det synes jeg var en fin præstation.

Efter opholdet i Ciutatadella sejlede vi til Mallorca, hvor vi havde vi så bestilt plads i Porto Pollenca. Dejlig sejltur, og vi havde fin vind, selv om de havde lovet vindstille. Selv om Porto Pollenca ligger lige nord for et af 'turiststøgene' på Mallorca (Alcúdia) er det et behageligt relativt 'low key' sted, hvor der er en badestrand lige ved siden af havnen. Vi badede

morgen og aften. Sten opgav aftenbadningen, da var vandet nået op på 28° og det mener han er for vammelt. Det er blevet varmt nu, der bliver ikke lavet ret meget i siestaen. Jo, vi bruser os over med vandslangen, som bliver rullet ud lige så snart vi kommer i havn.

Bodstrappen 256 trin i Pollenca

Vi måtte jo også vise Leila Pollenca by, hvor vi tidligere var med Tina og Niels, og hvor vil fik rigtig dejligt måltid mad. Vil tog bussen derop, og endnu en gang slentrede vil rundt i byen og nød atmosfæren. Denne gang fandt vil også bodstrappen. En trappe med 256 trin, som man i påsken skal kravle op ad. Det er lykkedes os at være Pollenca to gange uden at se den, men alle gode gange tre, denne gang lykkedes det. Vil fandt det gode spisested og fik os en dejlig frokost menu til en særdeles rimelig pris.

Nu hvor vi er i højsæsonen på Mallorca, er der mange mennesker, og da er det altså rart med det system de har med bestillinger af havnepladser over internettet, det giver ro på, at vi ved vi ikke skal knokle rundt for at finde en plads. Sóller var det næste stop på vores sommer cruise. Så efter tre dage i Porto Pollenca sejlede vi til Sóller. Vil fik fin vind og havde den med os, det blæste mellem 2 og 7 m/s. Turen gik tæt under nord- og nordvestkysten; det er en noget rå og barsk kyst, og vi nød at det var stille og roligt vejr. Det var så roligt, at Sten var på kontoret og fik ordnet billederne fra Menorca.

Alle siger man skal opleve Port de Sóller. Da vi var her for otte år siden, og så vi det fra land. I januar måned lignede det en hyggelig lille by i

bunden af en nærmest cirkelrund bugt, med en meget lille havn for de lokale fiskere. Det var dengang og om vinteren! Nu er her plads til 300 både, der er turister i rå mængder, der er sejl og motorbåde i alle størrelser og der er rigtig gang i den.

Sporvognen fra Port Sóller til Sóller

Fra Port de Sóller til Sóller kører der en sporvogn. Det er en flot tur gennem citrus lunde. Da vi kom til Sóller var der marked i byen. Der var rigtig mange turister og vi hørte meget dansk, da Spies har rejser hertil. Der lå endda et dansk skib ved broen, da vi kom tilbage til Port Sóller. Det var Svend og Kirsten, der har sejlet rundt hernede i to år. De har båden liggende ved en bøje ude i bugten, men kommer herind, når de har lyst. De har også en båd liggende i Grækenland. Det er deres gamle båd de ikke har fået solgt endnu. For at få flyttet udstyr fra den gamle båd til den nye, har de kørt deres bil, først til Grækenland for at samle ting op og så videre til Spanien, og har nu bilen herovre på Mallorca. Sikke en tur. De har planer om at lave noget dagcharter, og med alle de turister der er her, er det sikkert en god ide. De venter pt. på at få tilladelsen.

Af en af marineroerne her i Port de Sóller, var vil blevet anbefalet en restaurant, La Lua. Leila inviterede. Der ville vil op for at spise paella. Fik plads på tagterrassen med udsigt over Porto Sóller og hele bugten. Da vil så spisekortet, skiftede vil mening og valgte en baccalau i Alli Oli, det fortrød vil ikke. Da vil så på Leilas sidste aften skulle have den paellavi ikke fik i

første omgang, havde Sten og Leila planlagt, hvor det skulle foregå, men i sidste øjeblik skiftede de mening, og vil gik tilbage til La Lua og spiste vores paella der, igen en kulinarisk oplevelse på tagterrassen.

Afskedsmiddag med Leila på tagterrassen hos La Lua, Port Sóller

Søndag den 21. juli 2013

Leila skulle med et fly fra Palma ved middagstid i dag, så vi måtte sige farvel ved nittiden. Det har været rigtig hyggeligt at have pige ombord, men Stens vægt som var begyndt at falde, falder ikke mere. Vi har besluttet os til at sejle til St Carles i dag. Der tager vi båden på land her til vinter.

Vejrudsigterne for turen fra Soller til St. Carles antydede, at der ikke ville komme meget vind, så vi fyldte en dunk diesel på tanken, inden vil tog af sted. Der er 106 nm over, så vil regnede med en tur på godt et døgn. Vi tog af sted da vi havde handlet og spist frokost klokken kvart over et. Vinden stod i vest 5-7(8) m/s, da vi lige var kommet ud af Sóller bugt. Så gik det ellers ud over havet. Vi havde fin vind, og selvom solen stod højt på en blå himmel, så var det OK over dæk! Under dæk var der meget varmt, men det hjalp lidt da solen gik ned, men vi havde fuldmåne og det var 25 grader ved midnat.

Mandag den 22. juli 2013

Ved fire-tiden om morgenen forsvandt vinden, og vi startede maskinen; der var kun 1-2 m/s fra øst-nord-øst. Det blev fredeligt, og vi var fremme i St. Carles klokken halv et. Vi var matte, men klarede lige nogle håndmadder og en flaske cava, og sov et par timer. Derefter gik

vi over i marinaens svømmepøl og prøvede at bruge vores svømmemusklers lidt.

Vi måtte lige op og se på byen igen og igennem supermarkedet. Vores sædvanlige vej til supermarkedet var afspærret, så vi standsede op for at se, om vi kunne finde ud af hvad der var gang i. Tyreløb!... det vil sige... det lignede nærmest en ung ko, men den blev tirret af børn og voksne, og lavede nogle (lidt tamme) udfald, men alle var begejstrede. Det er forbudt for børn under 10 år at deltage i tyreløb, hvis de ikke er i følgeskab med voksne! Der er byfest i denne uge og dette er et af indslagene. Det kommer flere tyreløb, med lidt ældre køer og en tyr. Der sker også noget i tyrefægterarenaen, men hvad det er ved jeg ikke, for det er jo blevet forbudt at slå tyren ihjel ved tyrefægtninger her i Catalonien.

Tirsdag den 23. juli 2013

Hvis vi skal nå alt det der skal nås, inden vi skal på land på mandag, så skal der arbejdes om formiddagen, inden det bliver rigtig varmt. Jeg var oppe med første gang vask inden otte, og Sten gik i gang med at tage sejl af. Da vi skulle spise frokost var der vasket, begge sejlene var taget af og gummibåden var vasket. Den nåede vi at tømme for luft og fik den pakket sammen inden siestaen; så var vi også færdige. Om aftenen så vi at der var mennesker på den Southerly 105: Tinkerbelle, der ligger ved nabobroen. Vi gik over og hilste på og inviterede på en drink. De takkede ja, så vi fik besøg af Richard og Tree, samt begge deres mødre. Richards mor er spansk og lokal og driver en café her i byen. Trees mor bor på Korfu og er på besøg her.

Onsdag den 24. juli 2013

Efter gårsdagens hårde arbejde, var vi lidt slappe. Vi fik dog taget os sammen til at gå vores sommertøj i gennem og vælge det ud vi skal have med på vores tur til Indonesien og Cambodia i oktober - november. Samtidig fik vi også fundet vores vandrestøvler frem, så vi er klar til at vandre i bjergene i Wales når vi på vejen hjem til København i næste uge besøger vores veninde Liz der bor i Cardiff. Vi fandt tidligere på sæsonen ud af, at det ville blive for stresset at komme herved bare en måned til

september, når vi nu skal til Indonesien og besøge Ricardo og Virginia og til Cambodia og lave pligtarbejde på en af de skoler Stens bror Mads sponsorerer. Vi tager os derfor god tid til at rejse hjem henede fra. Først fra Tarragonas's lufthavn Reus til Bristol (Ryan Air) den 31. juli, hvor vi har aftalt med Liz at vi skal ud at gå i bjergene. Derfra tager vi til København den 7. august, hvor vi så vil være hjemme om aftenen..

Alt dette nåede vi lige inden, vi skulle deltage i fortsættelsen af Sant Carles byfesten som vi jo tilfældigt stødte på i mandags, hvo vi dog ikke vidste at der var tale om en hel uge med programpunkter fra tidlig morgen til sen aften. I dag skulle hele byen bespises med Estufado, en okse-gryderet med blandt andet kartofler, ærter og champignoner, dertil brød og vin. Vi skulle selv have tallerkner, bestik og glas med. Jeg havde været på rådhuset i morges for at købe billetter til festlighederne (2 €/stk). Da vi kom op op festpladsen, var der to køer og tre lange rækker gryder! Jeg stillede mig op bagest i en af rækkerne af gryder, mens Sten gik ud for at undersøge, hvad der skete forrest i de to køer. Sten fandt ud af, at forrest i den ene kø blev der uddelt vin (½ l/person) i mens der i den anden kø blev der uddelt brød. Nu har vi ikke glas der rummer ½ liter, så vi købte en 1½ l vand og drak den, så havde vi plads til vores vin. Imens havde jeg fundet ud af, at gryderne repræsenterede et antal billetter og dermed et antal personer.

Da klokken blev to kom der tre traktorer med anhænger kørende ind på festpladsen. Anhængerne var fyldt op med store gryder med Estufado. Alle klappede og lige pludselig var gryderne ikke alene i køen. Så begyndte køen at bevæge sig, og jeg fik fyldt mine tallerkner. De var godt nok lige små nok til de portioner de uddelte, men vi fik nok at spise. Vi fandt en plads på græsset i skyggen og nød maden, vinen, brødet men ikke mindst folkelivet. Utroligt at man kan bespise det meste af byen på den måde, men det er helt sikkert en tilbagevendende begivenhed.

Torsdag den 25. juli 2013

Så blev det kistebænkenes tur: Når gummibåden skal væk og ned i den store kistebænk, er det

rart at få alt ud. Det fik vi så, den blev gjort rent og vi fyldte dieselen fra alle reservetankene over på tanken. Så nu er der plads til (ud over gummibåden): de seks tomme dieseldunke (i alt 100 l), benzintankene til til påhængsmotoren (10 l + 5 l reservedunk), en reservedunk med stor åbning, pøs, to Brompton cykler, 6 fendere og fortøjninger i rå mængder. Bagefter gav vi den lille kistebænk samme tur, men der har vi kun småting liggende.

Nu er vi så ved at kunne overskue de projekter der er tilbage inden vi skal på land på mandag. Det er stadig meget varmt, så vi har det fint nok med at skulle nordpå. Vi regner med at ligge på land her til midt i marts og så blive her yderligere 4-6 uger inden vi fortsætter. Sommeren 2013 har været en sæson der adskiller sig fra de tre foregående vi har haft, mest fordi vi ikke har sejlet så langt, men også fordi vi har tilbragt tiden i et af Europas mest koncentrerede turistområder og det i højsæsonen. Vi kom på grund af vejret lidt sent fra fastlandet og tilbragte længere tid end vi havde regnet med her i St Carles og i Vinarós. To byer vi kom til at sætte rigtig stor pris på. Så meget desto mere glæder vi os over at være her tilbage i et område, hvor turisterne ikke dominerer, og hvor priserne har et mere fornuftigt niveau.

Fredag den 26. juli 2013

Så mangler vi kun detaljer på båden inden skal på land på mandag. Richard og Tree har inviteret på middag mandag aften, det er dejligt, for det er lidt bøvlet at lave mad på båden når den står på land. Her er meget varmt nu, men vi har fundet ud af at marinaens launge har aircon, så her kan vi opholde os i en behagelig temperatur når vi udfører vores kontorarbejde. Svømmepølen er lige ved siden af, og den er der andre end os der benytter sig af. Som skrevet er det vores plan at komme hened igen midt i marts, men, hvad næste sæson bringer, må fremtiden vise. Lige nu ser vi frem til at komme nordpå, og hjem og holde eftersommer på Østerbro.